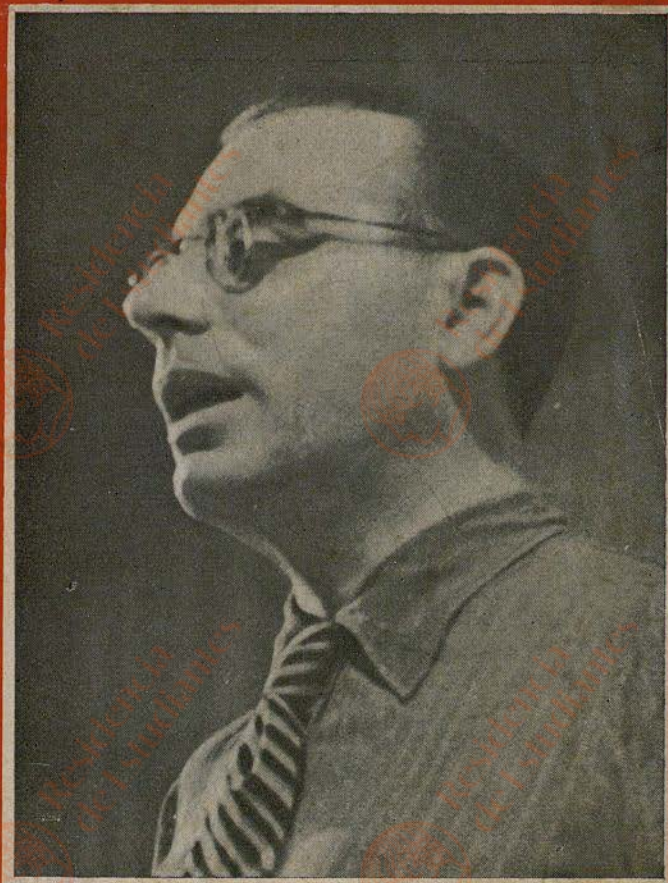

I^A CONFERENCIA
NACIONAL DEL PAR-
TIT SOCIALISTA UNIFI-
CAT DE CATALUNYA (I.C)

Catalunya no pot ésser
lliure si a Espanya venç el
feixisme. Espanya no pot
ésser lliure sense l'ajut de
Catalunya.

JOAN COMORERA

*El camí del Front
Popular Anti-
feixista és el ca-
mí de la Victòria.*

**Informe presentat a la Primera Conferència Nacional
del Partit Socialista Unificat de Catalunya I. C.
pel seu Secretari General, camarada**

J. COMORERA

24 juliol del 1937

Companyes, companys:

Un any de guerra d'independència nacional, un any de revolució popular, un any d'experiències vitals del nostre jove i ja gloriós Partit. Sota aquest triple signe es reuneix la I Conferència Nacional del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Comprovem avui la justesa de la nostra línia política, forjada de manera magistral l'endemà mateix del 19 de juliol.

Uns quants companys vàrem prendre la responsabilitat de precipitar la unificació dels quatre partits, prescindint de normes, d'estatuts, de precedents; enduts per la visió exacta del que s'esdevenia. Vàrem comprendre que no estàvem en presència d'un «pronunciamiento» més. Vàrem comprendre que érem objecte de cobejança del feixisme internacional, esperonador de les castes feudals espanyoles, subvencionador dels generals traïdors a la Pàtria llur. Vàrem comprendre que els trets del 19 de juliol éren l'inici de la tragèdia més terrible, més dura i perillosa que mai hagués viscut el poble espanyol. I vàrem copsar tot seguit el que seria i hauria d'ésser Catalunya en la guerra i la revolució: **llast primer, de la República; factor decisiu, després, de la victòria, si teníem la fortuna de reeixir en la nostra comesa.**

En començar la guerra, Catalunya era un camp obert als experiments negatius de l'anarquisme i a la trista eixorquesa de certs demagogs. Sense experiència marxista, sense un fort instrument sindical forjat en l'enclusa marxista, Catalunya oferia, en el conjunt de la República, la imatge d'un cos desvalgut, d'un cos sense ànima, sotmès a totes les contradiccions, a totes les febleses, a totes les angoixes de nul·la fecunditat, a un accelerat procés de descomposició interna. **Era arribada l'hora del recobriment categòric de la seva personalitat històrica, o de la seva liquidació definitiva i amb vilipendi.** (Aplaudiments.)

Calia, doncs, crear sobre la marxa, esmerçant-hi coratge, no estalviant energies, posant a prova la intel·ligència possible de tots, un moviment marxista, prou extens i prou sòlid, per contenir el procés de descomposició galopant i per a esdevenir la columna vertebral d'una Catalunya nova sortida de les boirés sentimentals de la demagògia tradicional i de la no menys tradicional confusió de l'anarco-sindicalisme.

I és bo i plaent de recordar, ara que hem arribat a un cim, la trajectòria meravellosa d'aquest any que fineix. Recordem com la nostra veu, com els nostres manifestos, com la nostra premsa, com les nostres consignes, com tots els nostres actes, han planat damunt del nostre dissortat país, desvetllant

sentiments que semblava que no existien, congriant esperances que semblaven folles, arreplegant voluntats substantivament revolucionàries, provocant arreu una reacció profunda i incontenible contra el desgavell i la irresponsabilitat, contra el gangsterisme i l'impunisme, els valents de cantonada i la fauna dels incontrolats, fonamentant el vigorós redreçament de l'antifeixisme català! (Grans aplaudiments.)

Catalunya ja no és el llast de la República

Catalunya ja no és el camp obert on cavalcaven en plena llibertat els incontrolats i l'eixorca demagògia de certs republicans. Catalunya, en l'esforç magnífic d'un any de dolors i de revetlla pseudo-revolucionària, s'ha donat un pensament marxista. (Aplaudiments.) Catalunya ha trobat el seu camí i el segueix a pas ferm, envers la victòria antifeixista, envers la construcció revolucionària d'un món nou de major justícia, progrés i felicitat.

La Primera Conferència Nacional del nostre Partit, comprova els resultats del primer any de guerra d'independència nacional, de revolució popular, d'experiència del moviment marxista unificat, i es disposa a construir la nova etapa.

Aquesta Conferència no és una parada en el camí de la victòria, no és un acte de commemoració de fets i èxits passats. Aquesta Conferència és una rotunda afirmació de lluita sobre la marxa, en plena guerra i revolució; el recolliment de totes les nostres energies i facultats per tal de treure les ensenyances positives de les experiències viscudes. **Aquesta Conferència és un acte afirmatiu, car es prendran acords decisius que seran plenament realitzats.** (Aplaudiments.)

La I Conferència Nacional del P.S.U. de C., no és un fet més dels que puguin haver-hi a Catalunya. És un esdeveniment històric, de primera força, esperat i desitjat per l'antifeixisme català. És una aportació importantíssima a la lluita del nostre proletariat i del nostre poble contra el feixisme, un factor decisiu per a obtenir damunt d'ell la victòria i per a consolidar la revolució popular, per a precipitar la unitat del proletariat i enfortir el Front Popular Antifeixista. (Gran ovació.)

Anem a construir, companys delegats, la nova política de Catalunya en l'etapa suara començada, etapa de la victòria i de la consolidació revolucionària.

Balanç d'un any de guerra, de revolució i de lluita per la consolidació del Front Popular

Abans, però, de parlar-vos de les noves tasques, caldrà fer el balanç d'aquest primer any de guerra, de revolució i de lluita per la consolidació del Front Popular. Balanç internacional, balanç interior.

Al camp internacional

Una interpretació lleugera de la política internacional ens portaria a conclusions injustes, perilloses. Alguns companys anarquistes, polemitzant amb nosaltres, afirmen que en el camp internacional la nostra lluita ja està perduda, que seria millor no pensar-hi més i que, per consegüent, no tenim per què renunciar al llenguatge catastròfic ni als fets catastròfics, substantivament negatius, de no haver-se produït els quals ja tindríem la guerra guanyada. ¿És justa la posició anarquista? Els anarquistes s'han dit: França, el país de la gran Revolució, la pàtria de la divina trilogia «llibertat, igualtat, fraternitat», en no ajudar-nos, traeix la seva gloriosa tradició. És la reflexió predilecta, per a no dir única, de molts republicans d'esquerra. Uns i altres es paguen amb grans paraules. La literatura heroica juga en ells el paper de les realitats concretes. I si la realitat no correspon a la literatura, i gairebé mai no hi correspon, anarquistes i republicans, es desesperen i prenen actituds negatives, actituds de derrota: aquells, llançant-se més a fons pel camí dels actes inconnexos, irreflexius, aquests renunciant a la lluita o acceptant resignadament una sort que, tanmateix, els espaordeix.

No podem nosaltres raonar d'aquesta manera, ni reaccionar histèricament. (Aplaudiments.)

És clar que des del punt de vista ètic, la reacció democràtica hauria de tenir tons de ferotge exaltació. Heus ací que avions alemanys i italians, que canons i tancs, fusells i metralladores alemanyes i italianes, veritables exèrcits de Hitler i de Mussolini, destrocen ciutats obertes, assassinen milers de vells, dones i criatures, envaeixen i roben la terra espanyola. Heus ací que Alemanya bombardeja Almeria i que els italians enfonsen els nostres vaixells mercants... Crims sobre crims. Violació integral del dret de gentes, de tots els drets humans. Burles ignominioses als pactes i acords de la Societat de Nacions... I els Governos de les nacions democràtiques no reaccionen i continuen discutint en el Comitè de no intervenció amb els representants del feixisme internacional, tot i sabent que mentre duren els discursos Hitler i Mussolini continuen la seva tasca traïdora de destrucció del nostre país i de xantatge internacional. No pot donar-se, evidentment, una major monstruositat moral.

Però, companys, la política internacional dels països capitalistes, democràtics o feixistes, no és determinada per principis morals. La política internacional no és un afer sentimental.

En règim capitalista, els actes, les decisions no són deguts a raons ideals, sinó a un fred càlcul d'interessos. I la política internacional capitalista és la resultant d'una relació de forces que estableixen en cada cas els propis grups capitalistes competidors. Principi elemental que els anarquistes no han acceptat i que els republicans no comprenen. Uns i altres segueixen enlluernats per la literatura heroica. D'aquest principi elemental n'ha sortit la nostra línia política internacional, i, per això, hem dit a cada moment la paraula útil, hem llançat la consigna justa. (Aplaudiments.)

Hem de continuar pel mateix camí

S'observa un inici de redreçament en la política internacional dels països democràtics. Per primera vegada Anglaterra i França rebutjaren en sec, una proposició italo-alemanya: la demostració naval davant de Barcelona, després de la sinistra comèdia del «Leipzig». Per primera vegada, reconegut el fracàs del Comitè de no intervenció, i la liquidació del control internacional, s'han pronunciat paraules enèrgiques i s'han tingut gestos prometedors. ¿A què és degut aquest inici de redreçament a favor nostre? ¿A una reacció sentimental després de la caiguda de Bilbao? ¿A una revolta moral després del bàrbar bombardeig d'Almeria? ¿A una explosió espiritual provocada per la caravana d'infants que fugen de la mort, sembrada en territori civil pels avions alemanys i italians? De cara a les àmplies masses, aquests fets tenen una profunda influència. De cara als homes que dirigeixen la política internacional de França i Anglaterra, aquests són fets secundaris.

La major cohesió i extensió de l'opinió mundial a favor nostre, el principi d'entesa de les Internacionals Comunista i Socialista, vers la unitat d'acció tan persistentment demanada per la nostra gloriosa Internacional, la creixent brutalitat del feixisme alemany i italià, la normalització de la nostra reraguarda i la formació a Catalunya i a Espanya d'uns Governos de Front Popular que ofereixen majors garanties de victòria, han contribuït poderosament al redreçament internacional. A Anglaterra, la política exterior de la qual és dirigida pels grans financers, l'alerta commou les àmplies masses imperials i una convicció es va formant en ells: que si la nostra revolució popular posa en perill interessos limitats dels grans financers, Hitler i Mussolini soscaven els fonaments mateixos de l'imperi. A França, els grans poders dirigents han copsat l'immens perill d'unes Balears dominades directament o indirecta per Mussolini i d'una segona línia Maginot als Pirineus. I a Anglaterra i a França comprenen ja que Hitler i Mussolini cobegen a través d'Espanya, encerclar França i repartir-se per coacció bona part dels imperis angles i francès. Els petits països del nord, Txecoslovàquia i l'Europa Central, segueixen amb profunda angoixa la nostra lluita, car la llur pau interior, la llur integritat territorial i possiblement la llur independència, es resoldran en terra espanyola. Les democràcies capitalistes veuen en perill els seus interessos nacionals i fonamentals, i cerquen un canvi, la intensitat del qual estarà sempre en relació directa amb la relació de forces que per sí mateixes van establint, amb l'encert que nosaltres tinguem en la direcció de la política interior i en la conducció de la guerra.

Incorreríem en un gros error si menyspreéssim aquest principi de redreçament de la política internacional. Nosaltres necessàriament hem de comptar amb els altres. No podem dir que no ens interessa l'ajut o el no ajut del món capitalista democràtic, la simpatia o la no simpatia d'aquests països. L'isolament, aconsellat per alguns anarquistes, seria un suïcidi. Hem, doncs, de perseverar en la mateixa línia política marcada pel Partit des de l'inici de la nostra guerra: vigoritzar aquesta política per tal d'aconseguir enfortir aquest redreçament de la política internacional, que avui es conclou en la

retirada obligatòria dels mercenaris de Hitler i de Mussolini, lo qual significa la represa de les relacions comercials d'Espanya amb els països democràtics, d'acord amb els tractats encara vigents, per bé que no en la pràctica, que significa, també, la dissolució del Comitè de no Intervenció i la no repetició de l'aventura del control naval internacional, que ha servit únicament per a lliurar les nostres costes i els nostres vaixells, impunement, a la pirateria dels vaixells traïdors i de llurs aliats.

Les condicions en el terreny nacional són les mateixes: consolidar i enfortir la nostra fe antifeixista, ordenar eficaçment la vida econòmica, crear una poderosa indústria de guerra, vigoritzar l'Exèrcit Popular, demostrar dia a dia la nostra fortalesa, puix que solament així, fent creure a tots els altres en la nostra victòria els tindrem al nostre costat, no pas sentimentalment, sinó amb actes.

En el nostre món d'avui, en el món de règim capitalista, res no es dona gratis, i ningú no vol anar amb aquell que ha de perdre i si nosaltres no donem la sensació que podem guanyar, —i sobre d'això hi influeixen tant els factors psicològics com els econòmics—, si no donem aquesta sensació, no tindrem l'ajut efectiu dels governs responsables. I si per la nostra acció internacional, perseverant, metòdica, responsable, nosaltres fem constar ben clarament el nostre criteri respecte a aquesta lluita i donem la sensació que no anem a la derrota, és indiscutible que el redreçament internacional es produirà, ràpidament i definitivament.

Si no seria just menysprear el redreçament de la política internacional, tampoc no ho seria confiar ingènuament en ell. No, companys. D'U.R.S.S. no n'hi ha més que una al món. La U.R.S.S., pàtria del proletariat mundial, és el nostre únic i veritable amic. La U.R.S.S., sota el guiatge del gran Stalin (Aplaudiments.), líder del proletariat mundial, ens ajuda i ens ajudarà desinterressadament per deure de solidaritat d'uns treballadors que construeixen el socialisme vers uns altres treballadors que lluiten a vida o mort contra les castes traïdores per tal de guanyar les seves llibertats i el dret de construir el món que els plagui. Com a cosa ferma i segura en el món internacional, avui no hi ha més que la U.R.S.S. Tota la resta de coses va lligada a la nostra política internacional.

Vistos els factors positius i negatius de la lluita al camp internacional, podem afirmar que si volem i sabem comportar-nos, guanyarem aquesta batalla. (Forta ovació.)

En el camp econòmico-social

En els últims temps se'ns ha titllat de contrarevolucionaris, se'ns ha dit que la revolució estava morta, que s'ha ofegat la revolució, que es vol anar resoltament o que es vol tornar resoltament al 19 de juliol. Aquesta crítica, és justa? Respon a fets coneguts? És que és possible una contrarevolució? Naturalment, no falta gent, sobretot en els rengles dels nostres aliats, que somnien desperts. Entre ells n'hi ha que desitgen tornar enrera, que voldrien que res no hagués passat del 19 de juliol ençà. És gent que s'ha lliurat a un

joc que ells suposen un joc bèl·lic, que és innocent, i, a la vegada, és anticatalà; el joc maquiavèlic de tolerar més els excessos dels incontrolats, que admetre el pensament constructiu dels marxistes. Pensen, en llur ingenuïtat, que res no haurà canviat fonamentalment en el nostre país, mentre no es creï el nou dret econòmic, i tot l'esforç llur va dirigit a evitar, a impedir, que es vagi creant el nou dret econòmic. En la intimitat critiquen i ploren pels excessos que es puguin haver comès i pel desordre actual de la nostra economia. Afirment que de durar un temps més aquest desgavell actual, sense un pensament constructiu, la catàstrofe econòmica no la podrem evitar. Però, així i tot, prefereixen la perspectiva de la catàstrofe econòmica a un canvi a fons en l'ordenació jurídica de la vida econòmica del nostre país. Perquè no perden la il·lusió d'un retorn, i, vistes les coses superficialment, és evident que no els manca alguna raó. Perquè imagineu-vos ara que aquest retorn fos possible, que tot tornés al 19 de juliol, i veuríem un espectacle extraordinari. Veuríem llargues cues de burgesos que es dirigeixen cada un a la seva antiga fàbrica, que entrarien tranquil·lament en la seva antiga fàbrica, que anirien al seu despatx, que s'asseurién davant la mateixa taula que abans tenien, i que res no hauria canviat, perquè àdhuc trobarien intacte llur nom de guerra, llur nom comercial, tot el que ells tenien per tal de defensar llurs privilegis.

Però la realitat és una altra. Sobre aquest tema hem d'ésser clars i categòrics i a aquests ingenus que es pensen que amb jocs malabars, o que amb maquiavelismes infantils es pot aturar la marxa de la vida i es poden obrir les condicions per a un retorn a coses mortes, els hem de dir que el 19 de juliol va morir definitivament una cosa i que ningú no podrà fer-la tornar a néixer (Aplaudiments.); que el retorn de la vella ordenació econòmica és totalment impossible; que el retorn de les cases, de les terres, de les fàbriques als antics propietaris, als antics paràsits és totalment impossible. (Gran ovació.) **Que el 19 de juliol va morir un món, més íntegrament o menys íntegrament, però morí, i que serà inútil que ningú s'esforci per resuscitar-lo, perquè davant d'ell trobarà no solament el Partit Socialista Unificat, la Unió General de Treballadors, la Unió de Rabassaires, sinó la immensa majoria de tot el poble antifeixista de Catalunya, que veuria, en un acte d'aquesta naturalesa, una acció i una realitat feixista, disfressada externament i públicament de revolucionarisme.** (Els assistents s'aixequen drets i tributen una gran ovació a l'orador.)

És clar que actualment, per la sortida dels Governos de Catalunya i de la República de les centrals sindicals, aquests que pensen en l'impossible... (En aquest moment entra a la sala el general Pozas, acompanyat del Comissari general Virgili Llanos i del cap de l'Estat Major de l'Exèrcit de l'Est, tinent coronel Cordon, als quals rep el públic dempeus, amb una xardorosa ovació.)

Dèiem, companys, que el fet de la sortida dels Governos de Catalunya i de la República de les dues centrals sindicals, potser havia accentuat més aquesta tendència dels ingenus maquiavèlics, en el retorn impossible. És un error per aquell qui és groller de visió, perquè no ha comprès que és precisament ara, que es consolida i s'articula la revolució facilitada aquesta con-

solidació pel fet que l'ordre interior assegurat ha acabat amb els anomenats «incontrolats». (Aplaudiments.)

Pel seu origen, la guerra és una profunda revolució. D'acord amb Lenin, afirmem que la nostra guerra és progressiva, i com va dir Stalin, la nostra guerra és l'afer de tota la humanitat avançada i progressiva. Provocaren la guerra les podrides castes espanyoles, la clerecia, els terratinents, l'aristocràcia, la grossa burgesia, els militars, freturosos de venjança contra un poble lliure que els havia vençut el 16 de febrer. Les podrides castes espanyoles, impotents per elles mateixes de vèncer el lliure poble espanyol, demanaren l'ajut de Hitler i de Mussolini, i a canvi dels mercenaris, del manteniment dels seus privilegis tradicionals i de conservar una aparença de poder polític, han lliurat la riquesa i la independència del nostre país.

I és en virtut del caràcter d'aquesta guerra que el poble espanyol, que els treballadors i pagesos d'Espanya han respost revolucionàriament a l'agressió dels feixismes interior i internacional. No és pas per casualitat que el mateix 19 de juliol va començar la Revolució. Era ja el final d'un procés. Aquesta resposta fulminant, revolucionària, del poble espanyol a l'agressió militar, no es va produir el 14 d'abril del 1931; no es va produir el 10 d'agost del 1932; no es va produir pel mes d'octubre del 1933; no es va produir tampoc el 6 d'octubre del 1934, si bé aleshores, la trajectòria ja estava fixada. Era ja el final d'un procés i pel mateix caràcter de l'aixecament, de manera intuïtiva la classe treballadora i pagesa de Catalunya va respondre revolucionàriament a l'agressió del feixisme internacional.

I així, alhora que pels carrers de Barcelona i a Madrid eren derrotats els oficials sublevats i alhora que la gran burgesia, complicada en la preparació del cop militar i del desfermament de la guerra civil, fugia la que podia, a l'estranger i altres al camp facciós, alhora, dic, les fàbriques i les empreses passaren a mans dels treballadors i no de la classe treballadora; val la pena que retingueu el matís, perquè és fonamental: la Banca controlada pels treballadors; els usurers, els paràsits, els terratinents, ja no existeixen i els fruits de la terra han passat a mans de la pagesia. Ha estat suprimida la renda, i concretament a Catalunya, ja són un record històric les variades formes de contracte d'explotació de la terra, que assegurava als propietaris paràsits una vida fàcil i que imposaven a tots els nostres treballadors condicions molt dures de vida.

El vell exèrcit i la guàrdia civil, instruments cecs i inhumans de les castes podrides espanyoles, ja han estat anihilats i substituïts pel gloriós Exèrcit Popular Regular, format per centenars de milers d'obers i de pagesos conscients, manat per milers i milers d'oficials, uns d'ells, gloriosos i estimats, sortits dels antics rengles professionals, i altres forjats en les pròpies trinxeres de la llibertat, carn del nou exèrcit.

Substituïda la guàrdia civil per un nou cos de seguretat, nodrit tot ell per treballadors autèntics, sortits de les trinxeres de primera línia, on anaren obeint el seu primer impuls revolucionari i que són el terror, no pas dels autèntics revolucionaris, sinó que són el terror dels incontrolats, de la cinquena columna, dels feixistes, dels trotsquistes, de tots aquells que volen convertir la revolució en afer del gângsterisme. (Grans aplaudiments.)

I els treballadors, ultra tenir en les seves mans els instruments de producció, han guanyat les seves llibertats polítiques i si bé materialment, a causa de la crisi, de la guerra i de la pròpia revolució, i molt sovint a causa de la desorientació econòmica deguda a la manca de principis d'aquells que des del començament donaren el guiatge —no han pogut arribar encara a aconseguir un gran benestar, i si aquest benestar, mentre duri la guerra i la revolució no pot arribar a un límit apreciable, hem d'afirmar que la classe treballadora ha creat ja les condicions objectives de la seva futura emancipació integral.

La pagesia a Catalunya n'ha sortit extraordinàriament beneficiada. Econòmicament està alliberada. No es tracta ja de les velles lluites, de l'antiga llei dels contractes de conreu; això és història vella i passada i avui insignificant. Perquè avui ja la pagesia no ha procedit com l'any 1934, no hi ha les relacions que hi havia entre propietari i rabassaire, sinó que senzillament aquest ha apartat el propietari i pot gaudir íntegrament dels fruits del seu propi treball.

I políticament la nostra pagesia ha arribat a estrènyer la seva aliança amb el proletariat. Avui pagesia i obrers marxen junts, pel mateix camí per a guanyar la guerra i per consolidar la revolució.

La coalició dels grans terratinents, dels banquers i contrabandistes han aixecat també el nivell moral i material de la classe mitjana, excepció feta, naturalment, d'aquells que han sofert el tracte injust dels incontrolats d'aquesta terra.

Aquest és un balanç afirmatiu de la lluita en el terreny econòmic i social. Allò que s'ha destruït no podrà ésser reconstruït mai més, puix que la guerra, per les seves característiques inicials implica necessàriament, amb la victòria del poble, la liquidació definitiva dels seus provocadors i la destrucció de les bases del seu poder econòmic.

El proletariat, dirigent de la guerra i de la revolució

Lògicament, una profunda transformació econòmica com la que s'ha produït, havia de determinar profunds canvis en el si de la classe treballadora: canvis d'orientació, d'estructura, de consciència. El proletariat s'ha transformat amb la guerra i amb la revolució. És la força organitzada del Front Popular Antifeixista. Gairebé el 100 per 100 dels obrers d'Espanya estan enquadrats en les dues centrals sindicals, U.G.T. i C.N.T. I si sindicalment s'ha superat la dispersió d'abans, la incomprensió i les descomposicions d'abans, políticament el canvi experimentat pels treballadors de Catalunya és molt més substantiu. El proletariat ha creat a Catalunya el Partit Socialista Unificat, Partit marxista-leninista, Partit revolucionari, únic Partit dirigent de la Guerra i de la Revolució a Catalunya. (Grans aplaudiments.)

I aquest canvi profund de comprensió, d'estructura i d'orientació de la

classe treballadora, determinat per la guerra i per la revolució, ha convertit el Partit Comunista d'Espanya en el primer Partit de la classe treballadora políticament organitzada. I en el curs d'un any els avanços del gran Partit germà —avanços al front i a la reraguarda— han estat extraordinaris, tan extraordinaris que mai en cap moment cap Partit polític no s'hi podria comparar.

Finalment, per la impulsió de la base, per la voluntat vehement de la classe treballadora, estem ja arribant al final d'un procés històric: A la unificació política dels treballadors, a la formació del Partit Unic del Proletariat, per la fusió del Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Obrer Espanyol.

Tenim nosaltres, companys, la immensa sort d'haver estat els precursors d'aquesta política d'unitat en realitzar nosaltres, ara fa un any, la nostra unificació. L'experiència sindical dels treballadors, i, sobretot, la seva maduresa política, els processos anteriors d'àmplia unificació, han reforçat l'aliança del Proletariat. Amb la compenetració del nostre Partit i la U.G.T., Unió de Rabassaires i classes mitjanes, s'han creat les condicions per a una ulterior aliança política de la petita burgesia.

La classe obrera, conscient de la seva força, sabedora de la seva funció històrica, en dirigir la guerra i la revolució ens assegura la victòria. (Aplaudiments.)

Unitat dels pobles hispànics

En el curs del primer any de guerra i de revolució, s'ha reforçat la unitat d'acció dels pobles hispànics. Hem superat el primer període carregat de perills. Hi havia al començament corrents d'hostilitats i maniobres d'un separatisme equívoc, que fórem els primers a descobrir, a denunciar i a combatre d'una manera implacable. Això s'ha superat. És possible que encara en quedin alguns vestigis, i encara, per algun recó més o menys sumptuós de Barcelona possiblement trobaríem algú que pensa que pot estar en condicions de conspirar en aquest sentit. Però hem d'afirmar d'una manera categòrica que aquest no és un problema que pugui fer-nos perdre el temps en fer la higienització d'aquests petit focus que encara queden.

Per damunt d'això hi ha la voluntat manifesta d'unitat d'acció cordial, lleial i sistemàtica, de tots els pobles hispànics. Catalunya es troba en primer rengle per haver comprès que la seva sort està lligada d'una manera íntima, d'una manera indissoluble a la sort dels altres pobles hispànics.

Ha triomfat la nostra línia política

A grans trets aquest és el balanç d'un any de guerra d'independència nacional, de revolució popular, d'experiència del moviment marxista unificat. Aquest és un balanç positiu que ha de determinar per la seva línia general la nostra línia immediata en l'etapa que ara comença.

Per les seves característiques hem de sostenir que, com a resum d'a-

quest balanç d'un any de lluita, ha triomfat la línia política del nostre Partit vol dir que han fracassat els escissionistes de la classe obrera, els detractors del Front Popular, els agents trotsquistes del P.O.U.M., organització que s'ha transformat en el curs d'aquest any en una agència feixista, en niu d'espies i provocadors a sou de Hitler i de Mussolini.

Ha triomfat la nostra línia política de cara a la guerra i de cara als treballadors i ha fracassat la política d'aquells que volent separar artificialment la guerra de la revolució varen anteposar a aquesta guerra una pseudo-revolució. Ha triomfat la nostra política d'ordre antifeixista i revolucionari i ha fracassat la política dels incontrollats, dels agents trotsquistes ofegats en la sang de les ignominioses jornades de maig.

La nostra política d'unitat de lluita és la lluita del poble català amb els altres pobles hispànics. I ha fracassat l'escissionisme dels aventures pseudoseparatistes, enemics de Catalunya a sou del feixisme internacional.

El balanç del primer any de guerra i revolució, per la guerra i per la revolució, és sòlid, i ningú no ho pot negar. Balanç positiu, que el nostre projecte de resolució resumeix admirablement així:

«Un any enrera no teníem Exèrcit, ara ja en tenim. Un any enrera estàvem gairebé mancats de tot, d'aviació moderna, de tècnics, d'elements en quantitat, d'armes automàtiques. Ara ja en tenim. Un any enrera els quadres militars, els oficials, els pilots, els tanquistes eren limitadíssims o inexistents. Ara ja tenim en el gloriós Exèrcit Popular Regular milers i milers d'oficials, pilots, comandants, tanquistes, bombarders, la majoria d'ells sortits de les entranyes del poble, forjats en la pròpia guerra, homes amb voluntat de ferro i tremp d'acer, la millor garantia de la nostra victòria.

Un any enrera no existia la nostra indústria de guerra. Tenim establertes les bases per a construir en un esdevenidor immediat una potent indústria de guerra, apta per a produir tot el necessari per al nostre Exèrcit Popular Regular.

Un any enrera la classe treballadora, a Catalunya i a Espanya estava extraordinàriament fraccionada, dividida en extenses zones, desorientada ideològicament. Ara tenim el formidable desenvolupament de l'heroic i gran Partit Comunista d'Espanya, el més gran i millor organitzat Partit del país. I tenim a Catalunya el Partit Socialista Unificat de Catalunya, revolucionari, marxista-leninista, l'únic partit del proletariat català. I aviat tindrem a Espanya el Partit Únic del Proletariat.

Un any enrera la desorganització i dispersió sindical del proletariat era profunda; ara la totalitat del proletariat ha estat organitzat en dues grans centrals sindicals, la unitat de les quals es va obrint camí.

El procés d'unificació del proletariat ha permès d'estrènyer els lligams de la classe treballadora, amb la pagesia i amb la petita burgesia. Un any enrera no hi havia un govern capacitat per a governar, capaç d'organitzar i endegar totes les forces i recursos del país, per a la guerra. Avui tenim un autèntic Govern de Front Popular, l'autoritat i prestigi del qual s'enforteix de dia en dia —que assegura l'ordre públic revolucionari a la reraguarda i desenvolupa un pla grandios de cara a la victòria definitiva.»

Històricament, doncs, la victòria damunt del feixisme pertany al poble

espanyol. Gràcies al Partit Comunista d'Espanya i al Partit Socialista Unificat de Catalunya, gràcies a la política de Front Popular posada en moviment, amb èntusiasme i coordinació creixents, els formidables recursos garanteixen d'una manera ferma el nostre triomf damunt de les forces negres de la reacció espanyola i internacional. (Ovació.)

La nova etapa de lluita

¿Quina ha d'ésser, companys, la nostra línia política en la nova etapa que comença? Hem reeixit en molts dels nostres treballs. Però, els èxits d'ahir, petits o grans, no ens han de fer perdre el cap. Som un Partit revolucionari, marxista-leninista, i com Lenin i Stalin, hem de saber jutjar els nostres èxits sòbriament i més amb la intenció de saber com hem de continuar el nostre treball, que amb el desig de complaença o vanitat.

El nostre proletariat, el poble espanyol, ha creat les condicions per a obtenir la victòria, però aquesta victòria únicament per la lluita —una lluita sistemàtica, cada dia més aferrissada— serà aconseguida. Cometriem, per tant, un gran error de creure que nosaltres podem mirar el passat creient que ell, per si mateix determina l'esdevenidor. Hem seguit un camí; l'hem seguit amb més o menys fortuna, però hem de córrer encara la costa que ens queda, que és la més feixuga.

La situació ha canviat profundament a favor nostre i aquest canvi favorable cal aprofitar-lo amb ritme accelerat. M'atreviria a dir jo, que la consigna fonamental de la nova etapa hauria d'ésser el ritme d'execució. Entre nosaltres i els feixistes hi ha una mena de carrera de velocitat. Els feixistes posen tota llur voluntat en la precipitació del desenllaç. No tenen la capacitat de resistència nostra. Nosaltres hem pogut aguantar un any, no obstant les condicions desfavorables i les derrotes sofertes. I seguim endavant en la nostra lluita. Però, aquesta capacitat de resistència els feixistes no la tenen, perquè la seva força no els ve d'ells mateixos, sinó que és força prestada per feixisme internacional, i els espadreja la perspectiva d'un altre any de guerra, d'un altre hivern sense victòria. I veureu, com ja s'ha vist en començar aquest any, que faran tots els esforços imaginables, possibles i impossibles, per tal de precipitar el desenllaç i assegurar-se la victòria. I aniran de pressa. I nosaltres hem d'accelerar el nostre ritme. Segurament un dels defectes essencials de la nostra política (no de Partit sinó de la política de conjunt, de Front Popular, del Govern de Catalunya i de la República) ha estat la manca de ritme. No hem donat importància al temps. I és per això que podem explicar-nos que després d'un any de guerra, faci pràcticament dos mesos que Catalunya es mobilitza. No hem donat importància al temps, però el temps d'ara endavant serà essencial i caldrà rectificar. I caldrà accelerar el ritme. Si nosaltres ho sabem fer d'aquesta manera, el propòsit fonamental del feixisme internacional no serà obtingut. No podran aconseguir el desenllaç com ells volen i el tindrem nosaltres a la mesura de les nostres possibilitats i en el nostre temps. (Aplaudiments.)

Política militar

El Partit ha treballat intensament per la creació de l'Exèrcit Popular Regular; durant deu mesos de lluita intensíssima i perillosa, el Partit mai no ha oblidat que la consigna central del seu treball era la creació de l'Exèrcit Popular Regular. Hem suportat en el curs d'aquesta lluita per la creació de l'Exèrcit Popular Regular molts atacs i molts greuges. Se'ns ha acusat de voler un Exèrcit mercenari, vell estil, per por, per odi a la ideologia de les Milícies. Quan afirmàvem que davant d'un exèrcit ha d'haver-hi un altre exèrcit, se'ns ha qualificat de contrarevolucionaris. Quan nosaltres afirmàvem que les velles milícies, massa desorganitzades, no podien guanyar la guerra, se'ns qualificava, fins i tot, de traïdors. Quan nosaltres demanàvem la creació urgent de les reserves a Catalunya, se'ns preguntava on eren les armes. I el bo del cas és que ho preguntaven aquells que les tenien. (Rialles.)

Quan vàrem aconseguir, en Consell, en lluita bastant homèrica, el primer decret de mobilització, un sector el va fer fracassar, coaccionant per pobles i ciutats els mobilitzats. No és tan lluny, que vosaltres no ho recordeu.

La nostra línia, però, era tan justa, que guanyà la gran massa. I aquesta consigna de creació de l'Exèrcit Popular Regular va ésser aviat aspiració màxima de la classe treballadora. I la classe treballadora va manifestar-ho de manera inequívoca prenent part en la grandiosa manifestació militar organitzada pel nostre Partit, Pro Exèrcit Popular Regular, a Barcelona i a totes les capitals de comarca. I ara, l'Exèrcit Popular Regular és ja una gloriosa realitat. Per la virtut de la seva presència, els fronts —àdhuc els més malaurats— van canviant de fesomia. Al Centre, l'Exèrcit Popular, forjat directament en la defensa de Madrid, sap ja atacar i maniobrar i guanyar victòries com les de Guadalajara i les de Villanueva i Quijorna.

Com el Front de Madrid, com el del Sud, han d'ésser i seran tots els fronts de la República. Però per a aconseguir-ho cal realitzar una missió: Centenars de milers d'obriers i pagesos estan ja encuadrats a l'Exèrcit Popular Regular. No hi ha encara, però, la quantitat d'homes que l'Exèrcit necessita per a poder llançar-se a l'ofensiva definitiva; però, la qüestió de nombre està ja resolta en bona part. La que no està resolta encara és la qüestió de la qualitat. Hem de tenir, doncs, la màxima preocupació per a tenir un Exèrcit de qualitat, un Exèrcit que qualitativament sigui superior a l'Exèrcit de mercenaris i estrangers que segueixen el traïdor Franco. Hem de voler un Exèrcit depurat dels comandaments que l'experiència ha presentat com a incapaces, indiferents o traïdors; un Exèrcit amb disciplina militar, que forgi a les trinxeres i escoles de reraguarda els seus propis quadres. Un Exèrcit que compti amb reserves inexhauribles, mobilitzades a temps i d'una manera metòdica; amb instructors militars eficients, ben equipats i ben armats; políticament conscients; jove i dinàmic, capaç de llançar-se en massa, arribada l'hora, damunt els mercenaris de Hitler i de Mussolini per tal d'alliberar la nostra Pàtria de traïdors. Un Exèrcit sòlid, que pugui absorbir o exterminar els elements de la Cinquena Columna, que la mobilització forçosament ha de portar als nostres rengles. Problema no petit, companys, i

que hem de tenir present. L'expressió ha canviat: abans no hi havia sinó voluntaris, i entre els voluntaris hi anaven també feixistes. Avui hi va tothom; són totes les lleves que es criden, siguin treballadors, siguin no treballadors, siguin feixistes, siguin antifeixistes. Nosaltres no podem oblidar que a Catalunya un terç de la població votava la Lliga Catalana i que aquest terç de Catalunya no ha desaparegut. Ha disminuït, uns per haver marxat a l'estranger, altres perquè varen fer passeigs perillosos per l'interior. Però la massa continua afecta als mateixos interessos i lleial als mateixos sentiments i, per consegüent, un bon tant per cent de la joventut que ara va a l'Exèrcit hi va a contrarcor. I d'aquest tant per cent n'hi haurà un altre que va a l'Exèrcit no a contrarcor, sinó amb el desig vehement de traïr el propi Exèrcit. D'aquí la necessitat d'aquesta consigna d'un Exèrcit sòlid, que pugui absorbir, per la seva superioritat ideològica i moral, tota aquesta zona, de joventut afecta, en principi, a interessos oposats a la guerra i a la revolució, o que sigui capaç d'exterminar-la.

Avui, una altra de les consignes fonamentals és tenir un Exèrcit ben comandat. No és fàcil aquesta, tampoc. La feina, naturalment, és immensa. Però pot realitzar-se amb un ritme accelerat, si els homes de màxima direcció del país tenen ritme en el pensament i en l'acció. Seria injust de no reconèixer l'enorme treball portat a terme per l'actual govern de Front Popular de la República per tal d'endegar una herència dolenta, per tal de corregir els errors greus de la direcció militar del nostre país portada a terme per l'anterior Govern. Però, superat aquest període de correcció d'aquelles coses que havien de corregir-se, comença per al Govern de Front Popular la seva tasca, efectiva, pròpia, personal, i ha de tenir com a «leit-motiv», ritme accelerat i un criteri revolucionari en matèria de comandament.

Potser l'error més greu que s'ha tingut des del començament d'aquesta guerra, ha estat aquest: No crear revolucionàriament els comandaments de l'Exèrcit Popular. No hi ha hagut simpatia pels oficials, de milícies. Es va cometre l'error greu de limitar per decret, ja fa molts mesos (no aquest Govern, sino l'anterior) de limitar les seves possibilitats de realització, fixant: de tal grau no podreu passar, perquè sou oficials de segona categoria. Com es va cometre el greu error de voler dissoldre el Comissariat de Guerra, l'ànima autèntica, veritable, de l'Exèrcit Popular. I aquest criteri d'escalafó s'ha de canviar totalment i la direcció militar de la República s'ha de fer càrrer de la realitat que nosaltres tenim i anar a una política de quadres revolucionaris.

¿És que l'experiència dels altres no ens ha de servir a nosaltres? ¿Qui manava de dalt a baix des dels primers comandaments als últims, els Exèrcits de la República Francesa que varen vèncer la coalició monàrquica d'aquells temps? Varen sortir dels propis rengles. Militars o no militars, dels propis rengles. Sense limitació per arribar a la categoria que fos. I qui ha forjat l'Exèrcit Roig de la U.R.S.S.? L'Exèrcit Roig que va vèncer en la guerra civil, que va vèncer els intervencionistes estrangers, i que va consolidar la revolució, qui l'ha forjat, i qui el va comandar en aquelles hores heroiques de lluita? Proletaris que varen aprendre l'ofici militar sobre la mateixa guerra.

Allí varen fer-se i allí varen ensenyar els homes que els seguien per a

quanyar la batalla decisiva. Un exèrcit revolucionari ha d'ésser creat revolucionàriament. No cal que el govern de la República rectifiqui perquè ja està en aquest camí, afortunadament; però, que acceleri el canvi, que manifesti d'una manera més clara la posició de treballs entre el Govern actual i el Govern anterior. Això no vol pas dir, companys, que el Govern de la República hagi de prescindir de valors militars professionals. Tots els coneixem i tots els estimem; ben pocs n'han quedat. Per la causa del poble antifeixista han d'ésser estimats del poble antifeixista i han d'ésser utilitzats en llocs d'honor i prominència. Però és que així i tot, aquests són pocs i n'hi ha tan pocs, que es poden comptar amb els dits de la mà. Però, a més d'això, i comptant excepcions, el vell militar difícilment s'adapta a les noves situacions i molt sovint no sent l'exaltació interior d'un Exèrcit que, com el nostre, necessita anar endavant.

És a dir, en matèria de política militar s'ha d'anar a extreure de les pròpies trinxeres, dels propis treballadors i pagesos forjats en la lluita o de les escoles de reraguarda, els comandaments, escola oberta de dalt a baix, sense escalafons de cap mena: aquell que valgui, que vagi allí on ha d'anar; per al que sigui, el lloc que hagi de dirigir, i no per sentiment, i no per respondre a circumstàncies excepcionals, cosa que fins ara s'ha fet, sinó persistent a fi de crear un Exèrcit Popular. Perquè si nosaltres no ens esforcem a aconseguir la formació d'aquests quadres dirigents de l'Exèrcit Popular, controlats pel gloriós Cos de Comissaris polítics, no hi haurà més que una aparença d'Exèrcit Popular; serà Popular perquè hi ha poble, però no perquè vingui a realitzar un treball que el poble desitja i vol. (Aplaudiments.)

El ritme militar a Catalunya

Quant a Catalunya, hem de dir que el ritme de l'activitat militar no és satisfactori. La transformació necessària del front d'Aragó no segueix el ritme ni les necessitats d'altres fronts.

L'Exèrcit de l'Est ha d'ésser un Exèrcit dinàmic, un Exèrcit que surti de les trinxeres construïdes per les velles milícies, per avançar en terres de l'enemic. Un Exèrcit de disciplina autèntica, on no hi hagi un Estat Major que tingui més de Comitè que d'Estat Major. Un Exèrcit que no discuteixi les ordres; un Exèrcit que respongui i compleixi les ordres del comandament.

La mobilització s'ha fet amb ritme excessivament lent. No és fins avui que ha començat a incorporar-se la lleva del 1931, que ja fa temps que lluita als altres fronts d'Espanya.

Per tant, cal canviar el ritme de treball, el ritme de totes les nostres activitats, per tal que Catalunya, en un esforç magnífic, aconsegueixi tots els seus deures. Agradi o no agradi a qui sigui.

Nosaltres estimem Catalunya. I per això afirmem que Catalunya no ha fet encara el que pot i ha de fer. I la qüestió de la reivindicació històrica de Catalunya, no és un joc de paraules ni matèria d'especulació de política de petits comitès, sinó que la reivindicació de Catalunya està fonamentada en la seva aportació efectiva a la lluita comuna. I si Catalunya no realitza aques-

ta aportació efectiva a la lluita comuna, per més jocs de paraules que nosaltres fem sobre Catalunya i la seva història i per més lirismes que fem en relació amb el seu cel bonic i la seva terra esplèndida, Catalunya restaria deshonrada. Tota la nostra reivindicació té per fonament el treball efectiu de Catalunya; i si nosaltres assolim —com anem aconseguint— que Catalunya, pesi a qui pesi, acompleixi estrictament tots els seus deures, aleshores sí que Catalunya s'haurà reivindicat davant d'ella mateixa, davant dels pobles d'Espanya i davant de la democràcia internacional. (Ovació.)

Una potent indústria de guerra

Volem un Exèrcit de qualitat! I per a comptar amb un Exèrcit de qualitat necessitem una potent indústria de guerra. Mentre l'Exèrcit Popular de la República hagi de dependre gairebé exclusivament de l'armament de la importació, l'Exèrcit del Poble difícilment arribarà a ésser un Exèrcit de qualitat. Requereix, doncs, fonamentalment una pròpia indústria de guerra. És aquesta una vella cançó del nostre Partit; i quan nosaltres hem parlat tan insistentment de la indústria de guerra, és que, efectivament, hi ha possibilitats de muntar a Catalunya una poderosa indústria de guerra. Però per a poder assolir aquest ideal hem d'enfocar les nostres activitats a coses concretes. I és que la indústria de guerra a Catalunya no és una obra sindical; no és un afer de competència sindical; la indústria de guerra a Catalunya ha de treballar, no per produir per a la reraguarda, sinó per al front. No pot haver-hi a Catalunya una veritable indústria de guerra mentre aquesta producció de guerra —producció d'U.G.T. i C.N.T.— pugui servir per a assassinar un dia companys de guerra o de Partit. (Ovació.)

Cal una indústria de guerra centralitzada, que produeixi segons un pla preestablert i no a caprici de qualsevol indocumentat... (Aplaudiments i molt bé, molt bé.) Ja ho coneixeu. (Rialles i aplaudiments.)

Jo no sé si ho recordareu; però quan es parlava de política militar, per voluntat dels qui dirigien la política militar de Catalunya, es veia Catalunya sempre a part. Per consegüent, val la pena de procurar, per tots els mitjans, que aquest període ja passat, no torni i no reincidim en matèries d'indústria de guerra en el camí que hem seguit fins ara, perquè l'organització de les indústries de guerra a Catalunya no pot considerar-se com una qüestió d'organització nacionalista. Les indústries de guerra no són un afer particular de Catalunya. La política militar és una; el front de batalla és únic; l'Exèrcit Popular és únic; i la producció de guerra ha de tenir, certament, una unitat. La indústria de guerra de Catalunya és una part, si bé la més important, de la producció de guerra de la República. I la indústria de guerra a Catalunya ha de produir segons un pla establert pel Govern de la República, que previngui totes les necessitats i totes les possibilitats. I fóra un suïcidi insistir en la política de creure que el Govern de Catalunya coneix totes les exigències del front, dels fronts de tot Espanya, o creure que únicament s'havia de preocupar del front d'Aragó.

La direcció de les indústries de guerra ha de dependre del Govern de la

República, que és el que té la màxima direcció i la màxima autoritat i la màxima responsabilitat i al qual, per consegüent, hem de donar tots, si volem, obrar lealment, les màximes facilitats. És clar que en l'organisme director de les indústries de guerra de Catalunya, encara que aquest sigui un organisme oficial dependent directament del Govern de la República, no pot eliminar-se la Generalitat, perquè la Generalitat, encara que vulguéssim, no podria desentendre's d'una de les activitats més fonamentals del nostre país.

Existeixen, doncs, les condicions necessàries per a reorganitzar a fons la comissió de guerra; i aquesta reorganització exigeix especialització, disciplina, pla de producció, règim, saber de matèries primes, responsabilitat per la quantitat i qualitat de la producció, direcció superior única, direcció tècnica, no de Comitè en les fàbriques. (Molt bé, molt bé.) En primer terme caldrà, doncs, centralitzar les indústries de guerra, i militaritzar les fàbriques i militaritzar el transport, la qual cosa és, en les condicions actuals, l'espina dorsal del sistema i convertir en una realitat les aspiracions de Catalunya: regularitzar el funcionament i producció de les fàbriques, foragitant els emboscats i substituir-los per dones. (Ovació.) Treball metòdic que converteixi Catalunya en proveïdor autèntic —no literari— i segur —no insegur— de l'Exèrcit Popular Regular.

Redreçament de la nostra indústria

Paral·lelament a aquest treball militar d'ajut a la formació d'un Exèrcit Popular de qualitat i de reorganització a fons de la indústria de guerra, hem de sentir la màxima preocupació en l'endegament econòmic del nostre país. Com podem arribar a aquestes aspiracions? Hem d'anar al redreçament de la nostra indústria general, a la reorganització de la vida econòmica del país, tan malmesa pels errors dels comitès —també de la U.C.T., no solament de la C.N.T.— i encara més dels incontrolats.

Les condicions necessàries per a assolir el redreçament econòmic, el redreçament de la nostra indústria, la reconstrucció i la regularització de la vida econòmica del nostre país, són: la reorganització centralitzada de les 14 branques industrials; regularització i diferenciació dels salaris; direcció unipersonal amb plens poders tècnics i plena responsabilitat; no amb la disciplina de classe; lluita per a millorar la situació actual dels treballadors. La realització d'aquestes consignes donarà a la vida econòmica de Catalunya una nova fesomia i amb elles podran salvar l'actual període caòtic i arribar a un període en què els mancaments propis de la guerra i la revolució podran ésser reduïts al mínim.

Prou coneixem els efectes d'un procés caòtic en el qual una sindicació mal dirigida ha convertit la nostra indústria en tants compartiments estancs, com fàbriques té collectivitzades, o sota el seu control. I així és com ha desaparegut el crèdit. No existeixen preus de cost, ni es coneixen els plans de producció, ni hi ha direcció tècnica. Cada fàbrica és dirigida en règim de petit parlament. I els obrers de cada fàbrica no veuen el problema general ni copsen les exigències d'un problema nou en construcció. Si hi ha primeres matèries en estoc o si encara es compta amb diners en els comptes corrents.

o mentre la caixa de pignoracions vagi pagant, molts obrers es creuen que la vida és bona. I es viu al dia, orfes d'una perspectiva més mediata. I això és la catàstrofe econòmica!

Aquest desori no ha exaltat el sentiment revolucionari. Si l'hagués exaltat, potser amb això hi hauria una compensació; però, el lamentable és que el règim actual ha iniciat un fort procés d'aburguesament dels nostres treballadors. (Molt bé, molt bé. Ovació.)

I la solidaritat de fàbrica a fàbrica difícilment és aconseguida i molt sovint sabem de fàbriques que no poden comprar per manca de diners, articles fonamentals per a la seva producció i que, en altres establiments industrials, es fabriquen. L'esperit de sacrifici i abnegació s'ha afeblit i a la més petita dificultat molts obrers reaccionen com podien fer-ho abans del 19 de juliol, com si una guerra i una revolució es poguessin guanyar d'aquesta manera; amb aquesta conducta. Hem de treballar, per tant, per canviar a fons aquesta situació. La immensa majoria dels nostres obrers són profundament revolucionaris i no és difícil alliberar-los d'aquests errors, comesos no per pròpia iniciativa, sinó comesos a conseqüència d'un règim pseudo-revolucionari.

Per canviar a fons la situació, cal reorganitzar les 14 branques industrials amb una centralització. Aquesta tasca ja està iniciada amb el decret de creació del Consell General, obra del nostre Partit en el Consell de la Generalitat. (Ovació.)

Cal reconèixer la màxima importància a aquesta institució del Consell General que tendeix a liquidar la desorganització, la indisciplina, la producció empírica, el rendiment insuficient dels obrers i que podrà desenvolupar una política intel·ligent de socialització, una política inspirada en la tècnica i amb una distribució de fonaments econòmics i d'estalvi en ordre a primeres matèries. (Molts aplaudiments.) I també permetrà assegurar el pla d'execució i imposar als egoistes i sabotejadors una fèrria disciplina.

El Consell General trobaria obstacles insuperables en la seva comesa si no li proporcionessin les facilitats degudes i, molt especialment, en ordre al crèdit industrial. El sistema actual d'intercanvi i de pagament al comptat, és antiproletari i antieconòmic. Per acabar amb ell, el Partit treballa activament; i ben prompte serà presentat al Consell de la Generalitat el decret de la creació de la caixa de crèdit industrial. (Ovació.)

Aquest tasca d'organització centralitzada de les nostres indústries, restaria impossibilitada, si no ens proposéssim anar de manera certa a la revisió del decret de collectivització que posi fi a malaguanyades experiències sindicalistes. Revisió? diran alguns. Sí, revisió, però no pas per retrocedir, sinó per avançar; no per tornar al 19 de juliol, sinó per anar de manera resolta a la nacionalització.

Cal rectificar el sistema de salaris

I ara, creiem que ha arribat el cas de parlar del sistema de salaris. Doncs, bé; creiem del cas dir que l'actual sistema de salaris és antieconòmic i antiproletari. Dintre l'actual sistema de salaris no hi ha possibilitat de regularitzar la producció i això perjudica greument la nova economia, la nova eco-

nomia en construcció. El sistema actual de salaris, és un premi a aquells obrers inconscients o egoistes, que no fan ni volen fer cap esforç a benefici de la collectivitat, emparats pels errors de la sindicalització. L'actual sistema de salaris és un fet a la producció i contribueix enormement a la disminució del nivell de vida dels propis obrers, perquè, en realitat, domina o imposa el criteri d'una qualificació igualitària.

L'actual sistema de salaris no facilita l'augment de la producció i, per consegüent, l'hem de combatre. En l'actual sistema hi ha dues orientacions essencials, ambdues perniciosos per a la producció. La primera, és el salari familiar, o sigui aquell salari que, com ja sabeu, ve a imposar el fet que com més fills es té, s'adquireix una major valoració, com si el fet de tenir molts fills fos un mèrit especial i no fos, en definitiva, moltes vegades, un fenomen fora de la voluntat. (Rialles.) I cal tenir en compte que l'origen de la doctrina o de la tendència del salari familiar, procedeix de Lleó XIII. I davant d'aquesta consigna del salari familiar, encara que aquesta tendència pugui ésser defensada per companys anarquistes, podem dir que no és una consigna anarquista, sinó una consigna papista, perquè la va defensar un Papa, Lleó XIII. (Molts aplaudiments.)

I ara, companys, jo proposo una salutació al company Burillo, que acaba d'arribar al saló. (Els assembleistes ovacionen amb entusiasme el camarada Burillo, que ocupa un seient d'una llotja a la dreta de la Presidència.)

I el salari igual, encara que sigui més purament anarquista, no és, per això, menys catastròfic.

En ordre a igualtat de salari s'ha fet ja un experiment i existeix una tendència general a fer-lo extensiu. Però l'experiment més pur del salari igual s'ha fet en la construcció. I ja veiem quines conseqüències ha tingut!

En la construcció a Barcelona hi ha la següent escala de salaris: Paletes, 18'72 pessetes diàries; peons, 18 pessetes; picapedrers, 18 pessetes; peons picapedrers, 18 pessetes. Aquesta és l'escala de salaris.

El salari dels administradors s'ha reduït de 600 a 500 pessetes mensualment; i el dels arquitectes d'un terme mig de 15.000 pessetes per any, abans, s'ha abaixat a 8.000 pessetes.

Amb l'augment del 15 per cent que va decretar la Generalitat al començament de la guerra, l'escala de salaris era la següent: paletes, 18'72 pessetes diàries; peons, 13'75 pessetes diàries; picapedrers, 16'56 pessetes diàries i peons picapedrers, 13'80 pessetes diàries. De manera que, per a arribar a l'anivellament s'ha hagut d'augmentar amb 5 pessetes diàries el salari del peó, sense augmentar el més mínim els obrers més qualificats. I les conseqüències d'aquesta igualació rabiosa són prou conegudes. Quants treballen avui en l'art de la construcció? Cobrar salaris, sí que es cobren; però treballar, no es treballa. Qui ha vist una casa que no estigués acabada el 19 de juliol, no l'ha vist acabada, perquè avui continua de la mateixa manera. I qui no ha sentit la vergonya, en passar per davant de cases sense acabar i sense que s'acabessin, tot i estant començades el 19 de juliol, i saber que hi ha molts obrers sense casa? No obstant, són en gran nombre els obrers que cobren el seu salari, però que no treballen. I el resultat, com ja hem dit, és catastròfic; ve a representar una veritable vergonya.

Cal tenir en compte que l'ofici de la Construcció, en temps de guerra, és lògicament el que ha de sofrir les conseqüències. Les primeres activitats que es paralitzen en temps d'anormalitat, són les activitats relacionades amb la construcció. Per consegüent, els oficis de la construcció són els que havien d'estar sotmesos, en primer terme, a una reorganització, a un desplaçament d'efectius, a una reeducació professional, però no continuar de cap de les maneres en el pla que representa aquest assaig, diguem-ho així, aquest augment de salaris no assolit per cap altre ofici del nostre país. Perquè si a la fi els obrers del ram de la construcció guanyessin, treballant, aquest salari, encara la cosa no podria qualificar-se d'injusta i la discussió únicament podria mantenir-se en el terreny teòric; però el fet és que molts obrers de la construcció cobren i no produeixen; i com que cobren de l'Ajuntament, de la Generalitat, dels Poders Públics, cobren de tots i totes les activitats obreres estan, en realitat, al servei de les exigències dels salaris que amb aquest criteri injust o equivocat es paguen.

Perquè, què guanyen els metallúrgics? I què guanyen els obrers de les indústries químiques? Tinguem en compte que aquestes indústries —Indústria Metallúrgica i Indústria Química— són dues indústries bàsiques de la guerra. I el que és extraordinari és que els obrers de la Maquinista Terrestre i del Vulcà, per exemple, tenen la següent escala de salaris: Cap d'equip, 110 pessetes setmanals; operari de primera, 105 pessetes; operari de segona, 100 pessetes; ajudants i peons, 90 pessetes setmanals. Què vol dir això? Això vol dir que un cap d'equip d'una indústria metallúrgica, d'una fàbrica en plena producció de guerra, guanya en aquest cas, treballant intensament, 33 cèntims més que un peó de la branca de la Construcció, que en l'actualitat no treballa; i també vol dir que un operari de primera, que és ja una qualificació, un operari de primera qualitat en la metallúrgica, indústria de guerra, guanya per dia 50 cèntims menys que un peó de la Construcció, que no treballa.

I amb els obrers de la indústria química el contrast és encara més violent, perquè en la indústria química les dones guanyen un salari de 45 a 65 pessetes setmanals, i els homes un salari de 80 a 100 pessetes setmanals; és a dir, que un peó de la construcció de Barcelona, guanya més que qualsevol obrer de Química i el doble que una dona que treballa en la indústria química de guerra.

No pot ésser revolucionari això, companys; no pot ésser revolucionari el fet revoltant que en les indústries de guerra bàsiques els treballadors guanyen menys salaris que els obrers d'una indústria no útil a la guerra, i que, a més, encara cobren el salari a base d'una política equivocada. Això és contrarevolucionari. Els obrers de la construcció no són pas més revolucionaris pel fet del salari igual. El revolucionarisme ens el mostren aquells companys que ni tant sols han acceptat aquestes condicions d'avantatge i s'han incorporat per anar a fortificar els fronts.

Hem de renunciar, doncs, de manera definitiva aquest intent de redreçament de la vida econòmica del nostre país a base del salari familiar i del salari igual. Hem de lluitar per un salari mínim que cobreixi les necessitats vitals dels obrers no qualificats; per un salari diferencial dels obrers

qualificats; per a un salari d'estímul a la millor i major producció; per un salari especial dels tècnics que estiguin al servei de la guerra i de la revolució i per un salari igual —ara sí— per un salari igual, per treball igual, entre els sexes. No és admissible que després d'un any de guerra i de revolució, les dones de la indústria química guanyin un 50 per 100 menys que els homes. Hem de lluitar per la revisió dels salaris actuals, tenint en compte les necessitats de producció i l'encariment de la vida, i per una escala exacta de salaris en cada branca industrial i per tots els obrers d'aquella, en la mateixa ciutat o comarca, perquè veiem sovint que hi ha en la mateixa indústria, de fàbrica a fàbrica, grans diferències i que àdhuc en fàbriques de la mateixa localitat, hi ha també formidables diferències de salaris. Hem de lluitar perquè tota modificació de salari sigui conseqüència d'una conveniència col·lectiva i resolta col·lectivament per la branca industrial corresponent i no fruit del caprici i del major o menor compte-corrent que cada fàbrica hagi creditat o del major o menor privilegi que una indústria gaudeixi en virtut de tenir lligams amb la indústria de guerra. Aquest règim actual de salaris ens porta a la catàstrofe econòmica, perquè no hi ha la possibilitat d'organitzar l'exportació de les nostres manufactures. Si la indústria de guerra pot treballar perquè té un mercat propi, gran part de la indústria fabril i tèxtil necessita precisament l'exportació, si no volem que el 50 per 100 almenys, de les fàbriques tanquin per manca de mercat. I no hi ha possibilitat d'establir preus de cost; fins on s'han d'adquirir els compromisos en els mercats estrangers, perquè les variacions de preu són constants i perquè no hi ha formalitat de cap mena; perquè avui passa, per exemple, que fàbriques i sindicats de la U.G.T. i C.N.T., que en això són iguals, fan pressupostos a caprici i al final encara hi posen, per si s'haguessin equivocat, un augment d'un 30 per 100, la qual cosa mai en règim burgès no s'hauria pogut fer, perquè la competència no ho hauria permès.

I això s'ha d'acabar. S'ha d'acabar a benefici de la pròpia revolució i a benefici de la guerra. Amb una política justa de salaris assegurarem el màxim rendiment en qualitat i quantitat de la indústria i reduïrem al mínim possible les privacions, les sofrences, que la guerra i la revolució ens imposen.

Direcció tècnica unipersonal

La fàbrica pertany ara als treballadors, no a la classe treballadora. Aquest error inicial dona com a resultat que l'origen del poder de la fàbrica radiqui en l'assemblea. En assemblea s'elegeix el Comitè d'empresa. En assemblea és elegit el fantàstic representant de la Generalitat i l'assemblea pot destituir-lo en qualsevol moment si el fantàstic representa, o vol representar, de debò la Generalitat. (Rialles.)

El Comitè d'empresa en la direcció tècnica i econòmica de la casa ha de tenir més en compte la mitjana intel·lectual i ètica de l'assemblea, la tècnica de la qual, pel greu error d'origen, sol ésser d'egoïsme individual i sense perspectives, que els principis i normes objectives que assegurin un bon

i estable rendiment en producció i administració. Per això no és excepcional el cas dels comitès d'empresa que agreugen la situació econòmica i administrativa amb iniciatives absurdes i antieconòmiques. Els defectes més coneguts i blasmats del vell parlamentarisme s'han infiltrat a les fàbriques de Catalunya i la conseqüència inevitable és la indisciplina, la inoperància, els problemes deixats al temps i agreujant-se constantment, el desgavell administratiu, la imprevisió i un absurd empirisme en els casos d'actuacions urgents, l'encariment galopant de la producció, el descens sistemàtic de la producció i la disminució constant i desmoralitzadora i contrarevolucionària del rendiment individual. Aquest règim de parlamentarisme fabril és l'únic que podia tolerar i exigir l'absurd sistema de les indústries de guerra, la Comissió de les quals no paga producció feta, sinó nòmines de muntant inalterable, sigui molta o poca la producció. El règim de comitès ha d'ésser substituït per la direcció unipersonal de la fàbrica, amb plens poders i plena responsabilitat. Els Comitès d'empresa poden subsistir amb la funció de control, de règim interior, com a òrgans col·laboradors i fiscalitzadors del tècnic director. En cap cas els comitès d'empresa i de control no s'immiscuiran en l'esfera tècnica i econòmica reservada a la direcció. La direcció unipersonal és de gran flexibilitat. Les fàbriques deixen d'ésser cantons independents. Anelles de la gran cadena unida al Consell General, les fàbriques es justificaran per rendiment i en cada una d'elles hi haurà el tècnic que millor actuació hi pugui tenir. No podrà donar-se el cas, com ara, d'un gran tècnic dirigint una petita indústria i d'un tècnic mediocre malmetent una gran fàbrica. Havent-hi sobre les fàbriques i sobre els tècnics el Consell General, element de suprema direcció i coordinació, el planificador de la branca industrial, el ritme de producció en quantitat i qualitat haurà d'ésser una corba en constant ascensió. La democràcia industrial no resultarà ferida ni disminuïda per la direcció tècnico-administrativa unipersonal, de la fàbrica, car els problemes tècnics, administratius i comercials, no tenen ni poden tenir, com a punt de referència, la democràcia, sinó l'eficàcia, la competència i l'honestedat. La direcció unipersonal podrà equivocar-se com un Comitè d'empresa. En aquest cas, mentre el Comitè d'empresa pot ésser sancionat amb la destitució en assemblea, resultat difícil per les inevitables banderies sindicals més enverinades quan major fos la malícia del Comitè, el Director ha de respondre efectivament i les sancions corren tota l'escala, sense excloure'n l'afusellament.

Amb una direcció tècnica unipersonal, de plens poders per a exigir el compliment de les seves ordres en la producció i amb plena responsabilitat, assegura una política clara d'estalvi de matèries primes, de constant augment de la producció, d'estricta execució dels plans de producció de cara a la guerra, de lluita implacable contra els inconscients, els irresponsables, el sabotejadors que disminueixen el rendiment, de limitació del burocratisme, nova malaltia de la vida industrial.

La consigna és audaçosa en aquests moments, però el Partit ha de sostenir-la amb la màxima energia, car amb la seva aplicació s'assegura una de les condicions essencials del redreçament econòmic.

Cal afirmar que no hi haurà possibilitat a Catalunya d'assegurar una

millor organització industrial, mentre no anem a aquesta direcció unipersonal tècnica amb plens poders i plena responsabilitat i mentre no desaparegui en l'esfera de producció el desori actual. Els afers tècnics i comercials d'una fàbrica no poden ésser objecte de deliberació de deu, de quinze, de quatre o de sis companys, la majoria dels quals, i molt sovint la totalitat, no tenen prou coneixements per a saber com han d'endegar la vida de la pròpia empresa.

Hem d'acceptar, doncs, aquesta consigna, encara que això ens costi lluitar amb els companys viciats per la rutina dels comitès. El comitè no desapareix; el comitè es transforma, el comitè torna al seu lloc, on ha d'estar, naturalment, lloc de vida interior, de control i fiscalització, indiscutiblement. El conjunt de la vida industrial a Catalunya augmentarà molt de nivell i molts dels perills avui existents desapareixeran ràpidament.

Si nosaltres no anem, ràpidament i enèrgica, a aquesta transformació tècnica en l'organització interna de les fàbriques, molt aviat serà inevitable l'enfonsament de la nostra vida industrial, perquè s'estan esgotant totes les reserves; perquè s'han esgotat gairebé totes les matèries primes; perquè no hi ha organització en l'exportació; perquè no hi ha un estudi a fons, un coneixement sistemàtic dels preus de cost; perquè hi ha una competència absurda i suïcida dels uns contra els altres, perquè hi ha la manca criminal de solidaritat dels uns amb els altres. Costi, doncs, el que costi, amb la màxima energia, hem d'acceptar aquesta consigna i hem de fer-la acceptar per tal que sigui salvada la pròpia economia de Catalunya i salvar així la situació present.

Nova disciplina

No ens ha de fer por la paraula disciplina, companys. En la guerra no hi ha victòries sense disciplina. En el front del treball no hi ha victòries sense disciplina. No es tracta de la vella disciplina imposada per la burgesia per tal d'incrementar els seus ingressos o de lluitar en bona competència amb els seus rivals. És la nova disciplina, disciplina dels treballadors en benefici de la classe treballadora, de tota la collectivitat. La vella disciplina va morir el 19 de juliol, com el sistema capitalista. «I tots aquells que per a rebatre'ns la consigna de ferma disciplina agitin el fantasma d'abans, ho fan amb propòsits inconfessables, de derrotisme més o menys disfressat amb careta ideològica.

La nova disciplina ha d'ésser imposada, si cal, a totes les fàbriques. No és un obrer revolucionari el que disminueix el rendiment, el que no posa tota l'ànima en el treball, i si de grat no vol entrar en raó, caldrà fer-ho per força. Produïm, no per al capitalista, no per assegurar el benestar provocatiu d'una minoria, sinó per elevar constantment el nivell de vida de la collectivitat. «És l'interès de la collectivitat el que ens exigeix aquesta nova disciplina, amb l'advertiment clar i categòric que l'enemic del benestar collectiu no té dret a viure.»

Lluita per a millorar la vida obrera

No seria lògic, companys, demanar als obrers que renunciïn a pràctiques que resulten còmodes i és lliurin en cos i ànima a la producció, si no hi hagués simultàniament la preocupació de millorar les seves condicions de vida. La guerra i la revolució imposen sacrificis. Mentre durin la guerra i la revolució, i per un temps determinat en el període de reconstrucció, la classe obrera no podrà assolir un alt nivell de vida. Però, indiscutiblement, en les condicions actuals es pot lluitar, s'ha de lluitar, per tal d'aconseguir-li el màxim possible de benestar.

Cal organitzar la lluita contra l'especulació, contra els acaparadors, vetllar per una justa distribució. Cal cercar el camí que possibiliti els majors èxits en aquesta lluita.

Cometríem un error, companys, de creure que aquesta lluita és un afer estricte d'ordre públic i de tribunals populars. L'ordre públic ha de perseguir i els tribunals populars han de sancionar, els especuladors, els acaparadors, els enemics del poble. Però aquesta política severa d'ordre públic i de justícia popular, no és suficient. L'especulació, l'acaparament, són conseqüència del règim individualista. «Hem d'oposar, doncs, al règim individualista un règim collectivista: la cooperació.»

Un aparell de Govern popular

El Partit Socialista Unificat, els seus homes en el Govern de la Generalitat han començat ja la lluita per la creació d'un aparell de Govern popular, un aparell barat, eficient, honrat, net d'enemics i d'emboscats. En els departaments que dirigeixen els homes del Partit, s'han pres ja les primeres mesures contra els emboscats, i, amb la creació de l'oficina de reclamacions per a atendre les queixes i denúncies i examinar-les i prendre les mesures adients sense burocratisme, contra les males pràctiques i corrupcions burocràtiques, s'han minvat les despeses a límits raonables. Aquesta activitat però, no és més que l'inici d'una política.

Cal anar decididament a la creació d'aquest aparell de govern que necessita el nostre poble per a guanyar la guerra i consolidar i estendre les conquestes de la revolució.

¿Quina ha d'ésser la funció dels Ajuntaments en el nou ordre de la vida econòmica del país?

Els Ajuntaments, en l'antic règim eren uns camps de lluita contra la reacció, trinxeres de la lluita per les llibertats nacionals i democràtiques, contra l'opressió i obscurantisme del Govern Central. D'aquesta concepció de la vida municipal va nàixer el 12 d'abril del 1931.

La situació ha canviat. Tenim ara Govern de Front Popular a Espanya i a Catalunya. En la nova situació, la funció dels Ajuntaments no és la d'organitzar la lluita contra el Govern Central o contra els Governes esqui-

rols, tipus bienni negre, de Catalunya. La funció actual dels Ajuntaments és de lleial i constructiva col·laboració amb els Governos de la República i de la Generalitat, per a guanyar la guerra i consolidar la revolució.

La preocupació essencial dels Ajuntaments ha d'ésser organitzar el treball de cara a la guerra, de cara als treballadors. Construir refugis, convertir el territori municipal, on digui i com digui l'alt comandament, en una zona fortificada. Col·laborar amb les autoritats militars en la mobilització de les lleves, en la lluita per descobrir i sancionar els emboscats, en el bon encasernament i proveïments de la tropa, en la preparació de les condicions necessàries a la instrucció militar de la tropa i a la preparació intensiva pre-militar de la joventut i de les lleves que segueixen en ordre a les cridades. Portar a terme una política de sanitat amb les mesures profilàctiques adients per a evitar les malalties contagioses, natural conseqüència de la guerra, una política de sanejament de les barriades obreres, de les zones urbanes infeccioses i, en general, dels barris habitats pels companys més pobres. Han d'organitzar el proveïment de la població i el repartiment dels queviures de cara als treballadors, en primer terme, els treballadors de les indústries de guerra.

Una política municipal justa

Programa polític, programa de guerra, la realització del qual suposa una renovació a fons de les finances municipals. L'antic sistema fiscal morí el 19 de juliol. Ben poca cosa s'ha intentat per a refer-lo. L'ingrés bàsic de l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, heretat del règim capitalista més abusiu i que després d'un any de revolució es manté i amb la intenció d'expressar-lo més, és a dir, de castigar més els treballadors en proporció directa a la seva pobresa: el que menys té, més paga.

L'alè revolucionari, l'empenta revolucionària, no han entrat als Ajuntaments. L'Ajuntament de Barcelona, la influència del qual és decisiva en la vida municipal catalana, malviu, entrampant-se greument, dirigit per grups ineficients, massa conservadors, servits per una burocràcia lerrouxista i lliguera salvada del més lleu intent de depuració.

El sanejament de les finances municipals, el seu enfortiment sistemàtic és un problema d'extremada importància i urgència. La vida municipal s'ha paralitzat. Paralelament, les obligacions socials dels Ajuntaments s'han augmentat i complicat. Veiem el cas pràctic de la construcció a Barcelona.

Abans de la guerra, els 40.900 obrers de la construcció cobraven en concepte de salaris, un total anual de 208.000.000 de pessetes. Aquesta xifra s'eleva a 408.000.000, tenint en compte el salaris de les indústries que subministraven matèries indispensables a la construcció: calç, guix, ciment, metallúrgia, colorants, fusta, material sanitari, etc. Les fonts d'ingressos normals abans del 19 de juliol, eren aportació del capital provinent dels lloguers cobrats pels propietaris, aportació del capital provinent de beneficis d'altres indústries i d'interessos de valors que s'aplicaven a la construcció de cases de renda, obres imprescindibles de reparació i conservació; obres de tipus industrial; obres de l'Estat; obres de la Generalitat;

obres de l'Ajuntament. Aquestes fonts d'ingressos s'han modificat profundament. Pràcticament, han quedat reduïdes a: obres de tipus industrial, mínimes avui en quantitat i cost, obres de reparació i conservació, obres de l'Estat, de la Generalitat i de l'Ajuntament. En el nou règim, el pes major correspon a l'Ajuntament que ha heretat els béns i les obligacions dels antics propietaris. ¿Com podrà l'Ajuntament correspondre a les seves noves obligacions, si no practica una forta i nova política fiscal? La solució de la crisi de la construcció, avui gravíssima, solució fins al límit que consentin la guerra i la revolució, està estretament vinculada a la renovació fiscal de l'Ajuntament.

Les característiques d'aquesta renovació són conegudes. Cal portar a la pràctica immediatament la municipalització de l'estatge, ja decretada. Per la nostra part, per a accentuar el ritme d'aplicació d'aquest Decret, dintre de molt pocs dies, presentarem el projecte de creació de la Caixa Immobiliària. Sabem que no hi ha gran interès a aplicar el Decret de municipalització de l'estatge. Sabem que a l'Ajuntament hi ha interessos coincidents de sectors que aparentment són enemics, però que ja s'entengueren una vegada en matèria de municipalització i que és fàcil que s'entenguin altra vegada per no municipalitzar l'estatge. (Gran ovació.)

Aplicar immediatament el Decret de municipalització de l'estatge i renovar la lluita fins aconseguir la municipalització dels Serveis Públics. (Ovació.) Tramvies, taxis, autobusos, metros, i també, els espectacles públics. El nostre Partit va ésser vençut una vegada a l'Ajuntament de Barcelona, derrota inexplicable, perquè veïeu un Ajuntament que té un dèficit inicial d'uns 90 milions aproximadament, i que refusa les fonts d'ingressos que d'una manera normal eixugarien aquest dèficit i permetrien portar endavant una política municipal plenament revolucionària. Van haver-hi interessos coincidents: un interès de la nova burgesia que no vol deixar la caixa forta dels tramvies, un altre interès de la vella burgesia que no vol crear el nou dret econòmic, perquè segurament pensen que encara podria tornar Foronda i així ho trobaria tot igual. (Rialles i grans aplaudiments.)

No és admissible que els partits i les organitzacions que formen part de l'Ajuntament tanquin els ulls a la realitat i es refusen, per comoditat o per covardia, a aplicar les solucions fiscals que la nova organització de la vida col·lectiva imposa.

Vigoritzem la vida dels organismes municipals, col·laboradors utilíssims de la lluita contra el feixisme i per a la consolidació de les conquestes revolucionàries.

Els Sindicats en la nova situació

El nostre Partit considera que els sindicats, en la nova situació de guerra i de revolució popular, tenen essencialment dues tasques a complir.

Primera. Millorar la situació de la classe obrera, ajudar els treballadors a organitzar millor la seva vida, a organitzar millor les condicions de

treball, crear en benefici dels treballadors totes les comoditats compatibles, amb el interessos suprems de la guerra, lluitar contra l'especulació, contra l'encariment dels articles de primera necessitat, aixecar el nivell cultural dels treballadors.

Segona. Col·laborar amb el Govern per tal d'organitzar millor la producció, reorganitzar el sistema de salaris i el sistema de direcció de les fàbriques, racionalitzar la producció, crear una nova disciplina de treball, una disciplina de guerra, a les fàbriques i empreses en general, lluitar contra els emboscats, contra el sabotatge dels elements feixistes i contrarevolucionaris a les fàbriques, i, especialment, a la indústria de guerra.

El nostre Partit lluita sincerament per una col·laboració lleial entre les dues gran centrals sindicals, la U.G.T. i la C.N.T., pas primer per a arribar a la unitat orgànica. Però, nosaltres considerem que aquesta unitat d'acció no ha de limitar-se a declaracions platòniques i a reunions de comitès d'enllaç que res no enllacen i res no resolen (Rialles), sinó que ha de tenir una expressió en el treball concret, un òrgan executiu en condicions d'assegurar la seva preminència damunt els sindicats escissionistes, o massa acostumats a les accions incontrolades.

Els nostres companys al sindicats tenen una consigna a realitzar: «els sindicats de cara a la guerra i a la classe treballadora». La realització d'aquesta consigna, llançada pel nostre Partit, articulada pels nostres companys de la U.G.T. i acceptada darrerament per la C.N.T., exigeix un acord concret de les dues gran centrals sindicals.

Però aquesta unitat d'acció, companys, no ens enganyem, serà impossible mentre no hi hagi un acord previ sobre una qüestió fonamental. Creiem que els Sindicats tenen un gran paper en la lluita comuna, però considerem equivocada la idea que els Sindicats han de dirigir la vida econòmica i política del país. Pràcticament ja coneixem i encara patim els resultats d'aquesta direcció, d'haver-se prolongat la qual s'hauria posat en perill la victòria i la sort de la revolució. Els sindicats són un conjunt heterogeni, i no poden tenir la cohesió ideològica i orgànica que caracteritza el partit revolucionari del proletariat, el nostre Partit a Catalunya i el Partit Comunista a Espanya, i, aviat, el Partit Unic del Proletariat Espanyol. La U.G.T. s'ha apartat voluntàriament del Govern, retornant al seu treball fecund, posant fi a un experiment sindicalista de resultats negatius. Hem de voler que la C.N.T. acabi per retornar al seu camp, molt més tenint en compte el seu tradicional apoliticisme que li tanca les portes a la tasca essencialment política del Govern i que no admet els esforços persistents, veritablement desesperats, que realitzen alguns homes de la C.N.T. per tornar a uns llocs de govern dels quals sortiren per llur pròpia voluntat. (Aplaudiments.) Resolta aquesta qüestió prèvia, la unitat d'acció d'U.G.T. i C.N.T., primer pas vers la unitat orgànica, es realitzaria suaument i sòlidament.

La incorporació de les dones i de la joventut a la vida política, econòmica i social del nostre país.

En el conjunt social de Catalunya s'observa una falla molt greu: és un moviment d'homes, puix que les dones encara no hi han intervingut, i això és greu. Dels 260.000 proletaris de la indústria tèxtil i fabril, 150.000 són dones. Aquesta enorme massa de dones està ara en els sindicats, però com a massa passiva, simple massa de cotitzants.

¿Quantes d'aquestes dones lluiten en els rengles del nostre Partit, Partit dirigent de la guerra i de la revolució? Ben poques, en relació a la quantitat. ¿Quantes d'aquestes dones, quantes teixidores trobaríem en els comitès directius dels Sindicats, en el comitès d'empresa i de control, en l'aparell governamental, en les institucions socials nascudes de la guerra o existents abans de la guerra? ¿Quantes dones ocupen llocs de responsabilitat en la vida econòmica, social i política del nostre país? Una minoria de dones, petita en relació al nombre, minoria heroica, abnegada, treballa en els nostres rengles, en institucions socials de guerra i ha desenvolupat iniciatives i creat organismes que presten grans serveis als soldats, a les vídues dels combatents, als orfes, als refugiats. Però aquesta minoria és impotent per a resoldre en mínima part els problemes de la guerra —i més ara amb la mobilització de les lleves— i per a determinar, definitivament, la incorporació de la massa a la vida col·lectiva. I si mirem el camp, ¿quina és la visió? Pràcticament totes les dones pageses col·laboren en el treball agrícola i més ara que la mobilització s'emporta els minyons. ¿I quantes dones pageses trobaríem als Ajuntaments, en la direcció del Sindicat, de les cooperatives, de la Unió de Rabassaires, de la Federació de Treballadors de la Terra, dels Radis del nostre Partit?

Amb la mobilització de les lleves, amb la ràpida creació del nostre potent, gloriós i heroic Exèrcit Popular Regular, la incorporació de les dones en grans masses a les indústries de guerra, a la indústria en general, al treball agrícola, augmentarà enormement de volum. I el problema de la seva participació en la vida col·lectiva, adquirirà una importància extremada.

Cal, doncs, que el Partit es disposi a treballar intensament per a elevar sistemàticament la qualificació de les dones en el treball i en el Partit i en els Sindicats i cooperatives, per a portar les més capacitades, les millors i més entusiastes, als llocs de responsabilitat. Cal anar a l'organització de menjadors col·lectius, guarderies d'infants, per a permetre a grans masses femenines un treball útil a la col·lectivitat, a tot el poble, aprenentatge fecund per a la pròpia capacitació.

Hem de reconèixer, companys, que el nostre treball ha estat summament defectuós, malgrat la voluntat intelligent i abnegada de la Comissió Femenina del Partit i ens hem de proposar les rectificacions necessàries per tal que la incorporació de les dones i els joves a la vida econòmica, social i política del país, l'elevació de les dones i dels millors exponents de la nostra heroica joventut als llocs de comandament en l'economia, en l'Exèrcit, en l'aparell de govern, sigui ràpidament una formidable realitat.

La preocupació per la cultura

De sempre, la guerra ha estat la primera preocupació del Partit. Malgrat això, venim obligats a tenir una visió integral del nostre país i de totes les activitats que directament o indirecta estan lligades a la guerra i a la revolució popular. El Partit ha d'ésser sensible a totes les exigències del país i ha de donar-se una clara política cultural. S'ha de preocupar i esforçar-se per a portar als seus rengles els homes de la cultura, de la intel·ligència, els tècnics i treballar amb ells per a desenvolupar una obra cultural, popular, d'educació dels nostres joves, dels treballadors, dels nostres heroics soldats.

La preocupació del Partit per la cultura ha d'ésser una conseqüència natural de la nostra màxima preocupació per la guerra, car l'elevació del nivell cultural del nostre poble, el treball polític profund del Front Popular en l'Exèrcit, l'enfortiment de la tasca dels Comissaris, la creació de llars dels soldats, de cases del combatent, la transformació dels programes de les escoles de primer i segon ensenyament segons els ideals pels quals lluita el nostre poble, la formació en gran escala d'obriers qualificats i de noms tècnics, són necessitats de guerra i alhora necessitats que ens planteja la revolució popular.

Per això el nostre Partit ajuda per tots els mitjans al seu abast, l'obra de renovació cultural i lluita perquè la cultura i els seus representants honorats, representants de la cultura, de la literatura, de l'art, ocupin llocs d'honor i de responsabilitat en el nostre país. Per això el nostre Partit ha salvat les obres d'art dels criminals bombardeigs del feixisme internacional i ha impulsat enormement el treball d'organització cultural i de transformació dels centres d'ensenyament, per l'acció constant dels nostres camarades Colomer, a l'Ajuntament de Barcelona, i Jesús Hernández al ministeri d'Instrucció Pública.

En la nova etapa, però, el Partit ha de posar en primer pla el problema dels tècnics. Tenim avui a les nostres mans l'endegament econòmic del nostre país i la manca de tècnics elementals, mitjans i superiors ens causen grosses dificultats. Hem de superar-les mitjançant un pla meditat d'unificació de les escoles professionals que faci possible la incorporació en massa i ràpida de milers i milers dels nostres intelligents obrers a l'estudi de la tècnica i a la direcció de la nostra indústria.

Catalunya en la guerra i en la revolució

No podem deixar de parlar d'un problema avui pendent; posició del Partit davant del problema relacionat amb Catalunya. Jo no sé si us haureu fixat en una cosa: que ja tornen a estar entre nosaltres els especuladors del nacionalisme. Els coneixem bé. Els mateixos que per les seves claudicacions, feren possible la caiguda del prestigi de Catalunya davant els altres pobles hispànics i d'Europa democràtica, s'estripen ara els vestits, es-

goten les cendres del dolor i de l'horror i ploriquegen: ¡Oh, l'Ordre Públic! Oh, l'Exèrcit!, Oh, l'Estatut!... i tornem a sentir frases de condemnaió, de fulminació d'un centralisme que no existeix i que d'existir seríem els primers a combatre.

Què ha passat, companys?

Ha passat que ara comencem a tenir Ordre Públic antifeixista, revolucionari; un exèrcit que reivindicarà aviat Catalunya davant els malaurats aragonesos, als quals se'ls ha fet empassar el «comunismo libertario» en nom de Catalunya, que també sofrir-lo (rialles) i els combatents de tots els fronts.

Nosaltres no som centralistes. Afirmem que l'Estat central havia de prendre l'Ordre Públic vetllant per la victòria comuna. Afirmem que l'Estat havia de reprendre l'organització militar, perquè les necessitats supremes de la guerra, ja excessivament pertorbada i allargada per un sabotatge de 10 mesos, ho exigien.

Nosaltres admetem i defensem, però, el principi d'autodeterminació. Amb Marx i Lenin, sostenim que els treballadors d'un país que esclavitzí encara que sigui mínimament un altre país, no poden ésser lliures, que els treballadors d'un país sotmès a un altre no poden ésser lliures. **Afirmem, per tant, la personalitat nacional de Catalunya i defensem les seves llibertats.**

En la situació actual, la millor política nacional, l'única política nacional, és la revaloració de Catalunya en la guerra, reorganitzant la seva indústria, mobilitzant l'agricultura, tots els recursos materials i humans per a assegurar-se la prominència que li correspon en la lluita comuna de tots els pobles hispànics contra el feixisme internacional.

El dret del poble català a disposar de si mateix pot ésser únicament assegurat amb la victòria sobre el feixisme internacional, per l'aixafament de les forces reaccionàries, per l'alliberament total del territori espanyol, dels invasors estrangers. El Partit preconitza una política de redreçament de Catalunya en tots els terrenys. És una política que harmonitza els interessos del poble català amb els de tots els pobles hispànics. **És la política més catalana que pot existir.** I, al mateix temps, és una política internacionalista, car beneficia la lluita contra el feixisme internacional, mentre que la política dels incontrolats, de la disbauxa financera, del desgavell industrial, de les coaccions contra els pagesos, del desordre i de l'impunitisme a la reraguarda, la política que ha afeblit l'esforç de Catalunya en la guerra, que a permès als agents trotsquistes, feixistes i els incontrolats, organitzar l'aixecament contrarevolucionari de maig, era i és una política que les masses treballadores de Catalunya, d'Espanya, del món sencer han condemnat severament.

La posició del Partit davant la qüestió nacional, és clara i és compresa per les àmplies masses. Podran els histrions del nacionalisme equívoc maldar contra el nostre «centralisme». Passarem per damunt d'ells i amb nosaltres, tot el poble de Catalunya que amb nosaltres, afirma:

Catalunya no pot ésser lliure si a Espanya vencés el feixisme. Espanya no pot ésser lliure, sense l'ajut de Catalunya. (Grandiosa ovació.)

Què era i què és el Partit

Les tasques interiors del Partit

En un any de vida i de lluita abnegada en defensa dels interessos del proletariat i del poble, el Partit Socialista Unificat de Catalunya s'ha transformat en el gran partit únic del proletariat de Catalunya. Aquest fet veritablement històric, ha influït de manera decisiva a l'endegament de la reraguarda catalana, en determinar la intervenció efectiva de Catalunya en la lluita comuna i promet per a l'immediat esdevenidor realitzacions magnífiques. **És el fet més substancial que s'ha produït en la història del renaixement de Catalunya.**

El desenvolupament veritablement prodigiós del nostre Partit, meravella i indigna alhora a certs homes responsables de diferents partits republicans i organitzacions sindicals. Meravella i indigna, sobretot, els que s'han passat un any fent el sacrifici del silenci mentre els incontrolats manaven i destruïen, i que en ésser trets del caos del silenci per la menyspreada guàrdia d'assalt, «instrument de l'odi centralisme», no es resignen d'haver trobat una Catalunya canviada. Veritablement, tenien la pretensió que Catalunya s'amagués també, sotmetent-se resignada a la cura de gorja d'aquells que de sobte han recobrat tota l'antiga i verbal antipatia?

Aquesta bona gent, en lloc d'analitzar les causes profundes del desenvolupament ràpid i orgànic del nostre Partit, l'augment enorme de la seva influència, llancen contra el Partit, com es fa a Espanya contra el nostre gran Partit germà, el tòpic del proselitisme. Es veu que ells no en fan, o no en volen fer, o, segurament, no tenen el coratge i la intelligència suficient per a saber-ne fer de tasca proselitista. En lloc d'analitzar les causes profundes en virtut de les quals el nostre Partit ha esdevingut el Partit majoritari de Catalunya, s'esgoten pretenent demostrar als treballadors que el nostre Partit s'ha desentès dels interessos generals del país i anteposa a aquests interessos els seus propis interessos de Partit. A aquesta gent, que de la covardia d'un any en diuen ara «sacrifici del silenci» els podem contestar: el Partit Socialista Unificat de Catalunya no té interessos diferents o contraris als interessos del proletariat i, del poble en general, car és un Partit proletari, carn de la carn de la classe obrera i del poble antifeixista. En el nostre Partit, més del 60 per 100 dels militants són obrers industrials i un 20 per 100 són treballadors de la terra. I si a aquests percentatges hi sumem els funcionaris, dependents, mestres, tots els treballadors assalariats, es pot afirmar que el 97 per 100 del nostre Partit està compost d'assalariats, i el tres per cent restant correspon a companys de professions liberals i una quantitat ínfima, insignificant d'elements de la petita burgesia. Som l'autèntic Partit proletari de Catalunya, Partit marxista-leninista que segueix les enseyançes de Marx, Engels, Lenin i Stalin; orgullós de pertànyer a la gloriosa Internacional Comunista. (Ovació.) I d'ésser el Partit

germà del gran i heroic Partit Comunista d'Espanya, campió abnegat del Partit Unic del Proletariat Espanyol.

El nostre proselitisme

Se'ns acusa del delictes gravíssim d'haver fet proselitisme! Confessem que n'hem fet. El nostre proselitisme és la lluita abnegada per la creació de l'Exèrcit Popular Regular únic de la República, quan altres el sabotejaven en nom d'un fals revolucionarisme a la reraguarda.

El nostre proselitisme són els Comissaris i soldats del nostre Partit, ferits i morts al camp de batalla, als fronts d'Aragó, Madrid, d'Andalusia, camarades com Lina Odena, Beneyto, Torello, Nanetti, Alés.

El nostre proselitisme és la lluita plena de sacrificis contra els incontrolats, lluita en la qual han caigut alguns dels millors militants del nostre Partit, com el nostre estimat camarada Antoni Sesé (Gran ovació, del públic, dempeus.), com el nostre volgut Roldan i tants i tants d'altres d'abnegats coratjosos del nostre poble, militants actius i responsables del nostre Partit.

El nostre proselitisme és l'exemple que han donat amb la seva vida i amb la seva mort els nostres militants, com la nostra Lina Odena, símbol de les heroiques dones catalanes. (Gran ovació.)

El nostre proselitisme és haver iniciat la lluita contra els emboscats, netejant, en primer terme, casa nostra.

El nostre proselitisme és la lluita desapietada contra els anomenats emigrats, els senyorets desertors, traïdors al seu poble, a la seva pàtria, predicant en aquesta qüestió també amb l'exemple amb l'expulsió del diputat Pla i Armengol.

El nostre proselitisme és la lluita contra els lladres dels diners públics, contra els elements de corrupció i de descomposició, que de la guerra i de la revolució n'han fet un afer de gangsterisme.

El nostre proselitisme és la tasca realitzada pels nostres tres consellers al Govern, en benefici de la guerra i dels treballadors.

El nostre proselitisme és la meravellosa mobilització militar dels treballadors de Catalunya Pro Exèrcit Popular Regular, la mobilització dels 10.000 militants, el Pla de la Victòria, confeccionat conjuntament amb els companys de la U.G.T., esforç sistemàtic i articulat per a alliberar Catalunya de la vergonya en què l'havien enfonsat els incontrolats i els agents feixistes del trotsquisme.

El nostre proselitisme és la lluita per una indústria de guerra potent per la disciplina en la indústria, pels plans de producció, per la responsabilitat de direcció, per la creació dels Consells Generals d'Indústria i de la Caixa de Crèdit Industrial, per la incrementació del moviment cooperatiu, contra els especuladors i acaparadors, contra l'impunisme i la irresponsabilitat, contra el burocratisme parasitari.

El nostre proselitisme és la lluita infatigable per l'organització dels obrers als Sindicats, per la unificació sindical, per la consolidació del Front

Popular Antifeixista, per la col·laboració íntima i cordial de Catalunya amb els altres pobles hispànics.

El nostre proselitisme és voler guanyar la guerra, costi el que costi i contra qui sigui, donant tot el que som i valem, posant-hi, sense reserves, cor i cervell.

I la nostra tasca proselitista, companys, ha estat tan maquiavèlica que ha guanyat la gran majoria de Catalunya; és tan contrària als interessos generals que hem arribat ja al període de plena realització de les nostres consignes.

Veritablement, els que durant un any s'han mossegat la llengua per no cometre el monstruós delictes proselitista, tenen raó de queixar-se. Mai no podran perdonar-nos que hàgim posat en evidència la seva covardia. Fariseus!

No tenim enemics en el camp antifeixista

Nosaltres no volem ferir ningú, mentre honradament hom lluiti contra el feixisme. Volem mantenir relacions cordials amb la C.N.T. i amb totes les organitzacions obreres. Volem fer més estreta i cordial la nostra aliança amb la Unió de Rabassaires i els Partits Republicans, representació en el Front Popular Antifeixista. Els enemics estan a l'altre costat de les trinxeres; els enemics són els feixistes, els trotsquistes i els incontrolats, aquests ja en franca i feliç liquidació. Contra aquests enemics del poble, ens mantenim fermes i implacables i així seguirem fins a aconseguir el seu absolut extermini. El trotsquisme i la seva expressió a Catalunya, el P.O.U.M., no el considerem un Partit Polític, no és un Partit Polític: és, com va demostrar-ho clarament en l'aixecament contrarevolucionari de maig, una agència feixista, organitzador del «putsch» contrarevolucionari, el detractor de la U.R.S.S., el factor divisionista del Front Popular Antifeixista, l'enemic més perillós, més hipòcrita del proletariat i del poble antifeixista.

El nostre Partit és un Partit democràtic, organitzat sobre la base del centralisme democràtic. És el Partit més democràtic del nostre país, car actua per mitjà dels seus organismes bases, de les cèl·lules, car exigeix a cada un dels seus militants una activitat determinada, planteja, com a condició primera, per a ésser militant, pertànyer o ésser activista d'un dels seus organismes de base, d'una de les seves cèl·lules. I és un Partit democràtic, perquè en l'elaboració de la política del Partit, hi participa col·lectivament tot el Partit de dalt a baix, car aquesta Conferència ha estat preparada també sobre la base de la discussió col·lectiva del projecte de resolució política i d'Estatuts. Som ensems un Partit centralitzat, car sense centralització, sense el compliment indiscutible de les decisions dels organismes superiors, elegits democràticament i responsables de l'execució de la línia política treballada col·lectivament, res seriosament no podríem fer; el nostre Partit degeneraria en tertúlia, en club eixorc de discussió, no podria mai ésser el que ja és, el Partit dirigent del proletariat, el Partit dirigent de la guerra i de la revolució popular.

El Partit reafirma la seva simpatia envers la gran Central Sindical U.G.T. i la seva decisió de treballar desinteressadament amb els camarades que la dirigeixen, per a convertir-la en la indiscutible i indiscutida Central Sindical de Catalunya. (Gran ovació.)

El Partit ha contribuït amb l'entusiasme i eficàcia, a l'organització de la U.G.T. La U.G.T. ha arribat on és, en bona part, per l'acció perseverant i abnegada del Partit, per l'esperit de sacrifici dels nostres militants en la direcció i en la base de la U.G.T., per l'heroisme dels militants que han donat la seva vida, generosament, com Sesé, com Roldan, com altres centenars i centenars, per una U.G.T. forta, responsable, disciplinada, instrument revolucionari de la classe treballadora. Aquesta acció perseverant del Partit no ha estat ben rebuda en certs ambients, on se'ns fa responsables de la temeritat d'haver contribuït a crear una U.G.T. majoritària a Catalunya, sense permís i sense el respecte degut a la sagrada coma d'uns estatuts que, tanmateix, les vestals violen quan els convé. Se'ns acusa d'anar a cavall de la U.G.T. No seríem justos si repliquéssim que la U.G.T. va a cavall del Partit, ja que militants són del Partit els dirigents dels sindicats de la U.G.T., militants que han defensat la U.G.T. contra els incontrolats d'ací i contra els incontrolats de València, deixant-hi sovint, en la lluita, la pròpia vida. No val la pena, companys, d'excedir-se en el comentari. L'agressió injusta de què hem estat víctimes, per l'acció d'un despitat irresponsable, no ha perjudicat el Partit ni la U.G.T., ni ha refredat ni ha posat en perill la cordialitat de relacions i de treball entre les dues organitzacions. De tot això no resta ja més que el record humorístic del famós cartell cenequista pel quals es demostrà que la U.G.T. és un formós cavall i el Partit Socialista Unificat de Catalunya un bell i elegant genet. (Moltes rialles.)

El Partit Unic del Proletariat Espanyol

El Partit considera de cabdal importància la formació del Partit Unic del Proletariat Espanyol, amb tanta perseverància i abnegació propugnat pel nostre gran Partit germà i acollit amb vehement desig de realització pel Comitè Nacional del Partit Socialista Obrer Espanyol. La formació del Partit Unic del Proletariat Espanyol, precipitarà la victòria damunt del feixisme internacional, consolidarà les conquestes de la revolució i assegurarà la seva continuïtat en el període feixuc de la reconstrucció l'endemà de la victòria. Oferim el nostre exemple, l'exemple del P.S.U. de C., als companys d'Espanya, amb els resultats magnífics del seu treball, resultats que no s'haurien assolit sense la prèvia unificació. La formació del Partit Unic del Proletariat Espanyol serà un formidable pas endavant, en el procés d'unificació del proletariat mundial, unificació necessària per a batre ràpidament i definitivament el feixisme internacional. El Partit afirma que traeixen el proletariat els que per raons personals que res no pesen, quan està en joc la vida mateixa del proletariat i la independència del país, s'oposin, obstaculitzen i sabotegin la creació del Partit Unic del Proletariat Espanyol.

El Partit, malgrat la seva juvenesa, ha educat dotzenes de milers d'ho-

mes en el fonaments més essencials del marxisme-leninisme. Els ha educat a través de la seva actuació diària, del seu exemple d'abnegació, d'heroïsme per la causa del proletariat i del poble antifeixista. El Partit considera indispensable el coneixement i l'assimilació de la teoria marxista-leninista, car sense la teoria revolucionària, el Partit no podria determinar d'una manera científica la seva teoria, la seva estratègia, les seves tasques d'avui en projecció prevista per a l'endemà. El Partit considera que la primera prova del bolxevista és la seva abnegació, el seu esperit de sacrifici, de disciplina, d'energia i d'entusiasme per la causa del proletariat, per la causa del poble antifeixista. El Partit ha reeixit en la seva comesa, i som ja avui desenes de milers els treballadors de Catalunya bolxevistes.

Els quadres són la columna vertebral del Partit

Nosaltres, però, com autèntic Partit bolxevic, no hem d'amagar-nos que tenim encara molt grosses debilitats, que cal superar sobre la marxa i el més ràpidament possible. El Partit ha donat centenars i centenars de quadres responsables per al treball de la collectivitat, a l'Exèrcit, a la indústria, als organismes directius de l'Estat. El Partit ha fet grans esforços per formar nous quadres, però, tot el que s'ha fet fins ara és insignificant davant les necessitats que ens plantegen la guerra i la revolució. Funciona ja l'Escola Central de Quadres, i cal que el Partit li atorgui la màxima atenció. (Aplaudiments.) El problema dels quadres és fonamental i per al Partit és un problema de progressiva envergadura a mesura que va prenent sobre ell mateix, a conseqüència de l'augment ininterromput de la seva força numèrica i del seu prestigi entre les àmplies masses obreres i pageses, major responsabilitat. El Partit no ha d'oblidar que els quadres són la seva columna vertebral i que una bona i sistemàtica política de quadres consolidarà la seva hegemonia en la vida del nostre país.

Després del Ple ampliat del Comitè Central, ha augmentat el nombre de dones militants del Partit. Però, em de reconèixer que el nostre treball, per diverses raons, ha estat deficient. Tenim poques dones en relació al nombre total de militants. Tenim, sobretot, poques dones que treballin a les indústries fonamentals del país. L'exemple de la Indústria Fabril i Tèxtil és aclaparador. Cal que el Partit revisi el seu treball i es llanci resoltament a una acció de masses. Cal, especialment, que els nostres militants com a veritables bolxevics, s'emancipin del prejudici sexual que elimina la dona de les preocupacions, de les activitats fonamentals de la nostra lluita, de la nostra vida individual i colectiva. Per les exigències de la guerra i de la revolució la dona elevarà constantment la seva personalitat humana. I el Partit ha de comprendre què de persistir la feblesa en el treball femení, les conseqüències per la pròpia guerra i per la solidesa i continuïtat de les conquestes revolucionàries, podrien ésser greus.

El Partit no ha prestat l'atenció que mereix a l'organització i a l'educació de la joventut. Tenim en les JJ. SS. i fora d'elles excel·lents camarades, magnífics organitzadors, heroics comandants i comissaris tals com els

nostres companys Colomer, Montagut, Sunyol, Penyarrocha Tomàs, Teresa Pàmies, Vilella... però, en general, malgrat que l'enorme majoria de les joventuts estan enquadrades en les dues centrals sindicals, a la Unió de Rabassaires, a la Federació d'Estudiants, no ocupen encara els llocs que li correspon en la vida política, econòmica i militar del país. Bona part de responsabilitat per aquest fet injust i perjudicial als interessos de la guerra i de la revolució, és del Partit, car ja sabem per experiència que quan el Partit es proposa fermament realitzar una consigna, ho aconsegueix. Hem de revisar el nostre treball prop de la Joventut i provocar per la nostra acció, un canvi total de la situació.

Contra el sectarisme

Al Partit existeixen encara supervivències bastant fortes de sectarisme. Al Ripollès el sectarisme dels dirigents ha destorbat accentuadament el desenvolupament del Partit. La lluita contra el sectarisme ha d'ésser organitzada seriosament. Som un Partit de masses i no d'aristòcrates desmenjats. L'adagi petit-burgès: «Val més anar sol que mal acompanyat», no és admissible en el Partit, car la classe treballadora no és mala companyia. Amb aquests companys provinents dels partits republicans s'ha estat en determinats llocs sectaris, sense justificació ja que generalment es tracta d'obriers i de pagesos que han trobat a la fi d'un procés, d'experiència personal, el seu camí. I s'ha estat sectari en els militants de base del P.O.U.M., que han demanat l'ingrés al nostre Partit, sense comprendre que la màxima severitat i vigilància ha de reservar-se als dirigents pousmistes, que per llurs funcions poden o han de conèixer les activitats feixistes dels trotsquistes.

Una gran debilitat del nostre Partit o la insuficiència de control sobre les realitzacions de les decisions preses. Sovint es discuteix sense pendre acords concrets. L'aparell del Partit no respon, de vegades, a les necessitats del treball del Partit, per manca d'un treball metòdic, sistemàtic i col·lectiu. Aquesta dificultat perjudica en gran manera el desenvolupament del Partit i l'eficàcia en el treball de divulgació i aplicació de les seves consignes: i liquidar-la ha d'ésser una de les primeres preocupacions del nou Comitè Central.

Al Partit hi ha dirigents que no coneixen suficientment la base del Partit, la vida de les fàbriques més importants i les condicions de la vida dels obrers. Aquests militants no poden dir-se dirigents, car no ho són. La base del Partit actua bé quan els aparta de la direcció i els substitueix per altres companys més lligats amb la massa obrera, amb profund sentit proletari, revolucionari, encara que, de moment, la seva preocupació teòrica i la seva experiència siguin menors.

Els dirigents del Partit han d'ésser homes d'acció, que sentin la necessitat del plaer de la lluita i la convivència permanent amb la classe treballadora, no misàntrops ensuperbits.

El P. S. U. és un Partit monolític, bolxevic

En el primer any de la seva existència el Partit s'ha consolidat ideològicament, s'ha enfortit la seva unitat interior, s'ha transformat en un Partit gairebé monolític, bolxevic. No som, encara, on hem d'arribar. Han desaparegut els vestigis dels quatre partits que feren la unificació i les desenes de milers de vells i nous militants del nostre Partit s'han agrupat sobre la base d'un programa clar, diàfan, en torn del Partit. La unitat, a part de la justesa de la seva línia política ha estat sempre la força més important del nostre Partit. Per la unitat hem arribat on som. La unitat va ésser la força dinàmica del Partit en néixer, i el nostre Partit s'ha fet gran i fort en enfortir la seva unitat. La seva cohesió interior, la seva col·laboració i estreta compenetració cada dia més completa, amb el Partit Comunista d'Espanya. Per tant, el reforçament de la unitat, la consolidació dels seus resultats i la eliminació completa dels vestigis del passat que puguin encara sobreviure a alguna comarca o organització local, ha d'ésser una de les tasques més importants i més immediates del nostre Partit. El Partit és sòlid i, en tot cas, sabrà liquidar de manera bolxevic qualsevol maniobra esperonada, des de fora de Catalunya contra la seva indestructible unitat, car l'escissionista, el fraccionista, és un traïdor!

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, fill de la unitat, saluda el gran Partit Comunista d'Espanya, el seu Comitè Central, els seus dirigents, els nostres camarades Josep Díaz i «Pasionaria» (Grans ovacions), forjadors de la unitat del poble antifeixista, forjadors del Front Popular, de la unitat sindical, de la unitat política del proletariat espanyol, del Partit Unificat Marxista-leninista. El P.S.U. de C. saluda, des de la tribuna de la seva Primera Conferència Nacional la Internacional Comunista (Grans ovacions.) i el seu timoner el nostre gran camarada Dimitroff (Aplaudiments i ovacions.) sota la bandera de la qual hem donat i guanyat batalles històriques. Sota la bandera de la Internacional Comunista, sota la bandera de Lenin i Stalin (Ovacions.) guanyarem definitivament el feixisme internacional i assegurarem la victòria de la revolució popular. (Gran ovació i visques a la U.R.S.S., al P.S.U., al nostre Secretari General, que dura llarga estona. Després tots els assistents, dempeus i amb el puny enlaire, entonen «La Internacional».)

I^a CONFERENCIA NACIONAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA INTERNACIONAL COMUNISTA

